

ДИМИТРИЈЕ В. ЉОТИЋ

"САД ЈЕ ВАШ ЧАС И ОБЛАСТ ТАМЕ"

(Лука XII,53)

КО И ЗАШТО ГОНИ ЗБОР

"и бијаху о њему многе препирке у народу:
једни говораху да је добар, а други говораху:
не, него вара народ. Али нико не говораше
јавно о њему због страха од јудејаца...."

Демократија је старија сестра
комунизма, из исте породице, од истог
индивидуалистичког оца.
И комунизам и демократија разбијају
заједницу: комунизам кроз борбу
класа, а демократија кроз
грађански рат политичких странака.

Димитрије В. Љотић

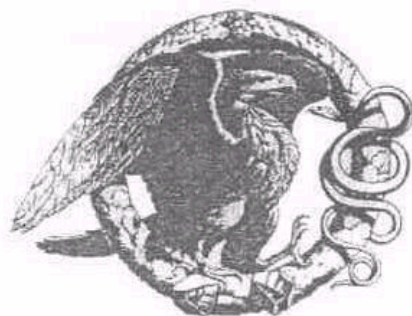
"САД ЈЕ ВАШ ЧАС И ОБЛАСТ ТАМЕ"

(Лука,53)

КО И ЗАШТО ГОНИ ЗБОР

Димитрије В. Љотић

"Зар још не схватате, нити
разумјете? Зар је још
окамењено срце ваше? Имајући
очи зар не видите, и уши имајући
зар не чујете?"
(Марко 8:17,18)

Београд 7508

Говори и пиши Димитрије,
говори и пиши, али знај, нема нам спаса.
Говори јер си потребан као сведок пред лицем Божјим.
Нико те чути ни схватити неће,
иако је за чувење и за схватање лако,
јер су срца затворена.

владика Николај Велимировић

Димитрије В. Љотић. 1891 – 1945

Данашњи режим је учинио једно ново безакоње.

То нас читаоце не изненађује и не узбуђује, јер сте навикли да режими Југославије немају ни толико образа, да поштују своје сопствене законе, које могу правити и мењати како хоће. А и ми нисмо навикли да се томе чудимо.

Али, ми вас ипак о овом последњем безакоњу извештавамо, јер сматрамо да се кроз ово безакоње може сагледати врло тешка и врло озбиљна позадина, која објашњава много што-шта што иначе не би било схватљиво.

Безакоње се састоји у овоме: пошто су у току седмице од 27-X до 3-XI похалсили неколико десетина најугледнијих и најчеститијих збораша у Београду и унутрашњости, органи управе града Београда на дан 3-XI, не дајући никакво решење, затворили су и запечатали просторије Збора у Његошевој ул. бр. 1, а сазнајемо да су органи полицијски на сличан начин поступили и у мно-гим местима у унутрашњости. Том приликом саопштено нам је да се то чини по наређењу Министарства унутрашњих дела, јер да Збору није одобрен рад као политичкој организацији.

Међутим Збор има дозволу Министарског Савета још од 1935 године за своје оснивање. У законитом року потом, Збор је поднео Министарству унутрашњих дела све што закон тражи за дефинитивно одобрење. Министарство унутрашњих дела до данас није по томе донело своје решење, а његови су органи тек у току 4. и 5. новембра послали спискове наших организација среским начелницима да одмах позову потписнике ради проверавања да ли су ови заиста пристали да уђу у Збор, док им је телефонски издат налог да одреде погодног чиновника који ће учинити да потписници одрекну своје потписе.

Ако се тек сад проверава истинитост потписа, то је најбољи знак да је наша претставка за дефинитивно одобрење још у раду, да Министар још није донео своје решење, на које ми имамо, кад га донесе, право тужбе на Државни савет, пошто је наш рад начелно иначе већ дозвољен, те се сад има ценити само да ли је Збор довољно организација установио. А кад је све тако, онда је јасно да су органи Управе града и други који су овако учинили, урадили најгрубљу злоупотребу власти, чиме су починили кривична дела која се законом кажњавају чак и робијом.

Међутим, Збор није ова или она просторија. Збор је љубав према Отаџбини и Роду свом и пожртвовање које из љубави излази.

ЗБОР је, даље, скуп истина о народном и државном животу - које хтели ови или они, морају бити остварене, иначе је пропаст неминовна.

ЗБОР је напоследку другарска веза, чврста и неразрушава, коју надахњује ова љубав према Отаџбини и Роду, - а води истина, коју је ЗБОР угледао и за коју се бори.

И зато мање него икад, исто тако као што нас досад нису зауставили прогони свих прошлих и данашњих режима, тако нас неће зауставити ни ово последње безакоње.

Зар се љубав и пожртвовање даду заплашити?

Зар се истина даде растури?

Зар љубав, истина и другарство уопште зависе од овог или оног решења, одлуке или наређења ове или оне власти? Зар постоји закон гдегод који би могао љубав да умртви, истину да прикрије, другарство да разруши?

Ми ћемо предати пријаву судским властима, иако је неморал захватио и подгризао и судове. Али ми ћемо то учинити надајући се да ће наша пријава дочекати боља времена, те ће тада кривци осетити да се ипак са законима не сме нико играти.

Повод за ово, како су нам органи Управе града саопштили јесу последњи догађаји на Београдском универзитету и писање Билтена.

О догађајима на Универзитету од 22 и 23-X-40. нећемо овде писати, јер су студенти збораши то својим летцима већ довољно објаснили. Они су злостављани и нападани зверски и крваво, имали да бирају: или ће ићи слободно на свој Универзитет на предавања и испите, као слободни, национално - одушевљени студенти, - или ће ићи на свој Универзитет, приморани да свој свесни национализам прикривају пред терором јеврејско-комунистичке студентске и нестудентске руље, - или пак да га не прикривају па да буду премлаћивани и злостављани.

Питање се за њих поставило 23-X, јер су тог јутра, на разним факултетима истовремено, десетак њихових другова злостављани, мрцварени и гажени штиклама по лицу, бодени камом, премлаћивани штаповима, пошто су се усудили као познати збораши да дођу на своја предавања. Како су све то гледале универзитетске власти и слегале раменима, - како се полиција бранила универзитетском аутономијом која јој спречава да штити нападнуте у просторијама универзитета, - како Министарство просвете није хтело ни да прими лакше повређене и саслуша њихове жалбе, - збораши су ради заштите слободе и живота, решили да своју заштиту сами узму у руке на тај начин, што ће похватати и казнити главне комунистичке и јеврејске кривце за ранија и тог јутра учињена недела.

Сигурно је једно: да нису били изазвани од стране комуниста сталним нападима и суровим злостављањима, - да има реда, слободе и правде на Универзитету, - да има памети у режима који дозвољава да се слобода науке претвара у анархију и терор, а Универзитет престонички у тврђаву болшевичку - до тог не би никад ни дошло, јер нема омадине дисциплинованије, одушевљеније за рад и науку и за сва родољубива прегнућа од студената збораша.

Жалећи тешке догађаје који су се десили ми можемо само једно рећи: најмање су за њих криви студенти збораши. То је дело владе РАСУЛА и РАСПАДА - то је дело последица дугогодишњег бежања универзитетских власти да сагледају истину и да признају да аутономија не сме да пређе у анархију или у диктатуру болшевичко-јеврејских студената, то је дело Управе града која није вршила своју дужност или јасно и отворено показала са доказима у руци ко јој смета да ту дужност врши. Ако дакле последње безакоње узима те догађаје као повод, онда је јасно да му је узрок негде дубље и даље.

Писање Билтена је други повод за ово безаконо наступање.

У бр. 57 због извесних неозбиљних изјава Претседника Владе Билтен га је напао, па је узгред рекао да је он, уосталом, и сувише мисли на своје приватне стваре, те није чудо ако је необазрив и непажљив у државним стварима. Ради објашњења наведени су неки његови приватни "послови" (само неки, не сви).

Он се на то разгњевио. Почео је да прети. Али истовремено тражио је од нас Суд части, да утврди да је све то само неистина. Додао је, да ће дати оставку, утврди ли се да је то истина, а истовремено је тражио да му изнесемо ближе појединости тих послова. Одмах смо пристали на тај Суд.

Саопштили смо му неке појединости које су га интересовале. Изјавили смо да Билтен у начелу избегава ствари из приватног живота, а нарочито оне из живота Драгише Цветковића. Ни ово не бисмо изнели, али смо морали да покажемо да је у немогућности да озбиљно и савесно врши своје јавне дужности у овако озбиљна времена.

Али до суда части. није дошло. Ућутао се Драгиша Цветковић. Не замерамо му. Није требао ни беснети кад се зна шта је истина а шта није. Уосталом, он и нема разлога да се на ово све љути. Кад се не љути, - у овако тешка времена, - народ о чијој се судбини ради; кад се не љуте и не питају га о томе они његови сарадници из кабинета који треба да знају колика је тежина општих прилика и колико треба да је страшна брига управљача; кад све то мирно гледају они изнад њега, - зашто да се љути Драгиша Цветковић? Он заиста није ни мало одговоран. Ми смо први да му то јавно признамо. Али нека нико не мисли да ми ово безакоње са Збором бацамо на терет Драгише Цветковића.

Знамо ми, ко нас и зашто нас гони. И баш о томе и хоћемо да пишемо, јер су поводи и сувише ситни за овако крупна безакоња.

Да би показали то морамо поћи поиздаље.

ЗБОР је од почетка свога рада стао на гледиште да долазе претешка и преопасна времена, - да иде, као тешки тучоносни облак, црна и дуга ноћ која ће покривати целу Европу, а можда и цели свет, - да ће се само они народи спасти и дочекати зору белу, који пре те ноћи нађу свој прави, свој истинити пут. Само нас истина може спасти: тако је мислио и говорио Збор.

Али пре него се кренуо на дело своје, једно питање ЗБОР је имао да реши: Шта је важније: већина или истина?

Често се дешава, у смутна времена, да народ у гомили путем неистине пође. Шта да чини ЗБОР? Да ли да остави истину коју је видео па да иде за већином, ако ова истини деђа окреће, -или да уздигне истину, да је и већина може видети, па ма остао с мањином?

Причају да у руско-јапанском рату један пуковник немогући да задржи свој пук, који се дао у панично бекство, отпоче викати и сам: "Бежите!" и викао тако док на тај начин није добио пук поново у руке, па га тек потом вратио у противнапад.

Ова тактика да се привидно напусти истина и пође за већином, да би се овом завладало и вратило на пут истине препоручљива је онде, где се тиме не би истина стварно и дефинитивно напустила.

У данашње време нашег народног живота, кад изгледа да су извесне преважне истине просто прогнане, заборављене, претрпане, кад већина огромна, за њих изгледа да не зна или неће да чује, - кад највећи део огромних средстава пропаганде: штампе, радија, филма, књижевности - скоро у потпуности преко њих не само да прелазе ћутке, већ уколико их помиње, чини то у циљу њиховог омаловажавања, - зар је могао ЗБОР имати ту тактику? Чему би она служила: да ЗБОР добије већину? А чему већина -кад би истина и даље остала заборављена и невиђена?

Да је ЗБОР друштво за узајамно помагање, за решење невоља својих чланова, онда би тактика била умесна.

Али на супрот политичким странкама, које су у ствари друштва за узајамно помагање на рачун народа и државе, ЗБОР није дошао да реши невоље својих чланова, већ невоље народне и државне. А прећуткујући истине и трчећи за већином, ЗБОР би одиста брже и лакше дошао до власти, но не би имао темеља и подлоге да реши невоље народне и државне.

Отуда је, у овој ситуацији, ЗБОР морао да одбаци тактику оног руског пуковника, да и он у трци за већином командује онако како она хоће - већ је гласно и јасно рекао; "Не за већином, већ за истином".

А одмах га нападоше масони, комунисти и јевреји, и сви они које ови осенише својим духом - "Доле! Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле туђински агенти и плаћеници!" а ЗБОР им одговара:

- О лукави и притворени роде јеврески! А шта ти тако кукаш за већином, кад си ти огромна мањина у свету, по коме си расејан?

Вас јевреја има у свету тек на 400 људи 3 јеврејина. Од куда то ви имате рачуна да кукате за већином, зар није боље да и ви потрчите за истином? Јер би вам се тек тада десило да и ви јевреји,

имате право, - док ако трчите за већином никад право имати нећете, пошто сте мањина, и свуда само мањина.

- Ми јевреји смо за демократију, тј. за владу већине. И зато смо за већину, јер већина је увек у праву; где је већина ту је и истина".

- Па лукави и притворени роде јеврејски, ако је тако, зашто се ти не приклониш већини у чијој средини живиш, не оставиш веру својих предака, не претопиш се у већину, него, иако си остао без своје земље, и расут као плева по њиви, по свету, - држиш се упорно и поносито своје вере? Зашто ту већина нема право и зашто се ту ти одвајаш од већине и идеш за својом истином?

Него друга је ствар по среди, и ЗБОР није слепи Исак, кога твој праотац Јаков превари, обложивши руке своје и врат свој "јарећим кожицама", и тако на превару испале од Јакова - Исав, од млађег старији, од сиромашнијег богатији, од оног који требаше да остане без благослова - онај који благослов доби, па зато види твоју лукаву игру.

Ти си за демократију и за већину зато што врло често већина не види истину, већ као слепи Исак лако може бити преварена.

Зар би иначе, лукави и притворени роде јеврејски, могао расејан као плева по свету, благодарјећи демократији и начелу већине завладати банкарством, трговином и индустријом целог света - иако те има само 3/4 од 100 или 3 на 400? Зар би иначе, кад не би ти успео са својом лажи: "где је већина ту је и право и истина" држао ти у својим рукама кључеве од наших каса, од наших житница, од наших трговина, од наших радионица и творница, од наших руда и шума, као и оних целог осталог света? Зар би ти иначе, велика мањина, могао бити господар целе светске штампе, књижевности, уметности, филма, позоришта и тако давао тон духу целог човечанства?

- "Е тоје друго нешто! повикаше јевреји. То није услед демократије, већ услед слободе чији смо ми ватрени поборници, а ви заклетни непријатељи; и која нама јеврејима дозвољава да покажемо своје способности".

- О лукави притворени роде јеврејски, - па зар нема мој народ на својој баштини право на слободу, као и сваки други право на својој?

А ако има, јер и ти климањем главе то одобраваш, зар нема право да ослободи своју државу од твог утицаја; свој дух од твог, своју државу од твог господарства?

Ако је слобода слобода, онда је право за оне, који живе на својој дедовској земљи. А ето, ми видимо да си ти слободнији у њој, него ми у својој рођеној. Ми немамо утицаја на твој дух, али ти си управљач наш. Ми немамо утицаја на твоју касу, осим што је пунимо, али ти нашу празниш. Ми и не читамо твоје чисто јеврејске листове и књиге, - али ти си главни хоровођа свему што чита, слуша или гледа наш народ. Ти си утицајнији на политику наше земље, иако те нема код нас ни пола човека на сто људи или 1 на 200, него што смо ми, чија се она зове.

Значи да су и "демократија" и слобода" само "јареће кожице", којима си се ти, по утледу на свог праоца Јакова вешто научио служити, ради преваре слепих народа у чијој средини живиш.

А ви масонска браћо, шта ви говорите о демократији? Надахнути јеврејским духом, чију сте симболику и ритуал узели, ви "децо удовичина", говорите једно, а радите исто онако као ваш духовни отац, Израил, сасвим друго.

Ако је већина истина и право, по чему то онда ви, масони, којих нема у нашој земљи ни 1000, владате целим нашим животима? Нема владе без вас и ви сте у њој најутицајнији. Нема духовног и друштвеног живота без вашег моћног знака и печата. Нема привредног живота а да ви у њему не држите главна и водећа места.

Знам да ћете се и ви, као ваши духовни родитељи, јевреји, који су вас створили, (јер не могу без ваше помоћи), бранити да ваша премоћ не долази јер сте већина, већ као вреднији, и способнији, и јачи избијате на водећа места.

Али на ово вам морамо рећи да је право чудо да ви, који се "из скромности" организујете у тајна друштва "ради чињења добрих дела из милосрђа", - од једном престајете да будете скромни кад се ради о вашим способностима и заслугама. А друго, пошто видимо да има огроман број људи немасона, како то да мањина испадне способнија, вреднија, јача а не цела остала целина? Јер вас ни хиљаду нема у

целој земљи, а водите нас све. Одговорите, масонска браћо, зашто сте за принцип већине и демократије!

И како то да у вашој масонској организацији држите затворена врата, па имате лозинке, па страже? Зашто и ту нисте за слободу? Зашто ту пуштате унутра само посвећене и браћу? А гле, ви нисте, да у земљи нашој буду врата затворена за небрата нити да има лозинке по којој ће се браћа познавати, ни стражи да врати небрата? Зар више волите масонско гнездо од своје земље?

Па ви нисте у својој организацији за већину ни једнакост! Код вас мањина одлучује о пријему новог члана. Већи степени ложе су тајна за мање степене. Већи степени имају већа права од мањих степена. Већи степени знају све, а мањи степени не познају браћу већег степена. Не бирају мањи степени већином гласова ко ће од њих постати члан већег степена, него већи степени бирају тајно кога ће из мањег степена узети у већи степен.

А онда нам реците, масонска браћо, синови Адонирима, (чије име не смете изговорити), онда нам реците: ако је добро за нашу масонску организацију то што радите, зашто не тражите да се тако организује и ваша Отаџбина? Или, ако сте тако упорно за слободу, једнакост и демократију при организацији свог народа и своје земље, зашто не организујете своје масонске ложе на истим тим начелима, већ њих организујете баш на супротним?

Објасните нам, посвећени, ту тајну? Или је принцип демократије исправан, а онда зашто га ви не примењујете у својим масонским организацијама? Или није то, и онда зашто се борите да ваша земља и ваш народ буде организован на њима?

То ви објасните себи прво, па затим другима.

А нама не морате. Ми то зовемо лицемерјем, хипокризијом.

А ви комунисти, што ви пиштите за већином? Да ли ви вашом драгом Русијом владате на основу већине своје? Реците нам колико вас има тамо! Једва један на сто, па ипак владате. Тамо велите: не тиче нас се већина, већ наша, марксистичка истина.

Пустите дакле и нас, који не волимо вашу истину, већ само истину, да тврдимо да је истина преча од већине. - Јер кад је за вас ваша истина преча од руске већине, - онда је сигурно Истина преча од већине.

Утолико пре, комунисти безбожници, што наша истина има за собом чак и већину.

За њу је већи број поколења него за вашу. За ваше јеванђеље сазнао је наш народ тек од пре два или три поколења, а за Јеванђеље Христово је наш народ чуо од пре тринајест векова, а род људски од пре двадесет векова.

Она је и данас ближа и срцу и души већине - чим је чује, -него оно што му ви причате. Ви не смете, комунисти - безбожници, најавном збору рећи: "Нема Бога!", а још мање вашу крилатицу "Вера је опијум за народ", а још мање "Доле стид!" - јер ћете од већине бити растргнути. - А ми своју веру смемо свуда исказати и већина неће бити против нас.

Ви не смете, комунистички одроди, на многољудном збору рећи гласно верују вашег јеврејског Јеванђеља, да народ није састављен од једнокрвне браће, већ од самих крвних непријатеља, - и да историја једног народа није историја заједничких напора, борби, веровања, уздања и надања, већ историја два, у клупче мржње, повезана крвна непријатеља, који се од искони па све док ваша влада не буде дошла, кољу и уједају. Ви не смете, јер ће вас презрети и исмејати ваше веровање а ми своје можемо свуда и јавно рећи и већина ће рећи: "И ми тако мислимо".

А на ово ће комуниста приметити:

- "Благо Вама кад је већина са Вама! Па онда за Вас и не постоји сукоб између истине и већине. Ви имате и истину и већину".

- Разумемо Вашу притворну иронију и одмах одговарамо. Истине које ЗБОР износи није Збор измислио из своје главе.

То су истине које је он љубављу својом успео да види претрпане и запрљане, у дугом народном животу.

И чим те истине изнесе, народ их схвата и разуме и осећа.

Али ако потом заведен и обманут, нема снаге да нас у нашем мучном путу прати, већ се опет врати својој успаваности, остављајући мањини да носи истину, то само значи да он нема снаге да је понесе.

ЗБОР је зато и имао право кад је од првог дана своје борбе говорио да не тражи гласаче већ борце и јунаке, јер истину могу само они носити.

То је једина политичка организација (а то је било могуће, јер ЗБОР није и не може бити политичка партија) која је дошавши у село говорила људима овако:

- Ви се сад смешите и мислите: "ево и ових, дошли да нас преваре и узму наше гласове".

Варате се! Нисмо дошли за ту робу. Пре нас су вам ови што је траже били, и после нас ће вам опет доћи. Али ми нисмо дошли за то.

Молимо вас да се поделите на два дела. У један крај нека стану гласачи, а у други борци и јунаци.

Нисмо дошли за вас гласаче. Нити сте ви за нас нити ми за вас.

Ми тражимо људе сасвим будне, - а ви нам такви не изгледате: као да сте дремовни. Ми тражимо људе који знају да им не вреди добро сејати или још боље жњети, ако у земљи нашој и око наше земље буде зло, па су готови претрпети и неку штету у њиви и на дому, и у тору, само да добро буде у земљи њиховој, и око земље њихове, - а ви нам не изгледате такви.

Ми тражимо јунаке и борце, чврсте, постојане, тешке, - а ви сте само гласачи лака плева која је данас пред Живковићем, сутра пред Узуновићем, прекосутра пред Јевтићем идућег дана пред Стојадиновићем, сутрадан пред Мачеком, а затим ко зна где: - тако како ветар душе.

Ви тражите оне који ће вам обећати или дати неку корист личну, а ми тражимо оне који су готови да поднесу неку личну жртву.

Велимо вам: нит сте ви за нас, нити ми за вас, браћо гласачи!

А за вас смо дошли, јунаци и борци,

Ви изгледате будни.

Ви знате да ће ђаво узети и ваше њиве, и вашу стоку, и вашу децу, ако не буде добро нашој земљи.

Вас не може покренути бура а камо ли ветар.

Ви не тражите да вам неку личну корист обећамо или дамо.

Не знамо колико вас је: један, два или десет. Али колико вас је, да вас је, ви нам приђите. За вас смо дошли. Вама говоримо. На вас мислимо. С вама заједно, друг уз друга, ми ћемо створити онакву државу каква треба нашем народу.

Јер није извршено ослобођење и уједињење. То је само речено, назначено. Али није извршено. Карађорђе је пре сто тридесет година, у мрком сељачком оделу, подигао устанак за ослобођење и уједињење. Али није дело довршено. Он је извршио колико је било његово, као и они после њега, колико су могли.

ЗБОР је дошао да зове на Устанак. Заспао народ наш, мисли да је слободан и уједињен. А није ни једно ни друго. То тек има да дође.

А са киме је Карађорђе пошао на устанак? Да ли с гласачима или са јунацима? Одговорите нам и разумејте зашто тражимо борце и јунаке.

О нисмо ми против већине, али шта ће нам ако није бодра, будна, снажна? Разбиће нас непријатељ на првом сусрету. А нама треба победа ради целог народа нашег и земље његове, а за ову нам треба снага, а већина није још снага.

А нису ни за Вас врата закључана. Само пробудите се, протрљајте очи, оснажите се, не колебајте се. Такви нам требате. Овакви какви сте данас не требате нам.

Па кад би већина била снага, шта би онима: Живковићу, Узуновићу, Јевтићу, Стојадиновићу, да падну? Нису ваљда пали што су били снажни?

Тиме поучени, ми се не боримо да већину тражимо (што ће нам, кад ни њима помогла није?) већ да скупљамо јунаке и борце, оне који су увек мењали ток историје снагом своје вере и своје пожртвованости.

Ето, притворени роде јеврејски, комунистички и масонски, ето како ЗБОР говори народу, а не као ви што шичете и вичете на нас да смо фашисти, јер не идемо за већином, а сами напротив, потајно, своје организације на начелу мањине установљавате, и као мањина али не и као истина, већ као лаж и обмана, "јарећим кожицама обложивши врат свој и лице", као што је некад праотац Јаков, ваш телесни родоначелник, преварио свог оца слепог Исака, те му преваром изузео благослов намењен старијем сину Исаву.

Даље је истина, коју је ЗБОР видео јасно и објавио гласно, да заједница није прост збир својих чланова, већ је заједница јединка више врсте, те да се срећа заједнице не постиже угађањем њеним саставним деловима, - већ службом. ових заједници у чијој срећи једино и они могу наћи своју.

Ко стане на друго гледиште, тај прво разори заједницу, а после пропадају и њени чланови.

Ако станемо угађати појединим ћелијама нашег тела или појединим органима његовим не мислећи на наше тело као целину, ми ћемо убрзо унесрећити своје тело. А шта ће бити онда од његових делова.

Шта би било онда од здравља и од интереса нашег тела, кад бисмо пустили јединкама да општим, па можда и тајним правом гласа, о њему као целини гласају, и то милијарде његових ћелијица? Да нам то гласање каже шта треба да чинимо? Али ако је наше тело здраво, ако је безбедно, ако су његови основни интереси обезбеђени, онда и најмањи делић тога тела осећа задовољство и сигурност.

Тако је и с народом. О његовим целинским интересима не могу решавати јединке које га састављају. Оне су и сувише везане својим личним интересима, а срећа народна није збир задовољства јединки које га састављају, па се врло лако може десити да решавајући о општим погрешке, заведене својим личним интересима.

Али ако народ не може да одлучује о путу којим треба поћи за његово добро, народ може, кад се пошло добро, осетити, да је пут добар - онако исто као што ћелије нашег тела не могу решавати шта треба да учинимо за наше здравље или интересе, али кад смо већ нешто учинили, ћелијице осећају задовољство или нелагодност, мир или несигурност.

Тако је с народом као с целином, тако с државом његовом, тако с породицом, тако са сваком заједницом. Постићи срећу заједнице значи постићи срећу и њених делова, док обрнуто, не само да не може, да не стоји, већ сам пут, којим би се утађањем јединкама ишло срећи заједнице, води сигурно пропасти заједнице, а тиме и несрећи њених делова.

То слушају јевреји, комунисти и масони и они које осенише својим духом, па у глас повикаше: "Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доде туђински агенти! Доле с њима!"

А ми им рекосмо:

- Знамо ми, роде притворни, што шичете и вичете.

Нити нас то чуди, нити нас то изненађује.

Кроз Француску револуцију, и последице које је она собом носила, ви сте успели да убаците у хришћански и европски свет индивидуалистичку јерес своју, која је као црв подгризла породицу, народ. Пошли сте с гледишта да треба чланови да су срећни, па ће се усрећити и њихова заједница, - па нисте усрећили себе, а подгризли сте своје заједнице.

Зато данас и видимо слабост свију породица, народа и држава које нису успеле да се ослободе те индивидуалистичке јереси.

А како и не би било тако, кад се само о правима говори а не и о дужностима, Чим се стане на индивидуалистичко гледиште, да се само срећом индивидуе иде срећи заједнице, онда је сасвим природно да се мора више обраћати пажња на права, а мање на дужности.

А и најпростија памет види оно што је један наш велики духовни човек рекао: "Ако се станемо грабити о служење, биће права свима и за све. А ако се грабити почнемо о права неће их бити никад довољно, многи ће остати без права".

Отуда ЗБОР није могао да стане на гледиште на коме стоје они који говоре о "мушким" и "женским правима", јер је видео да то иде рушењу породице, без које нема среће ни човеку, ни жени, -

а камо ли деци, - а зато ни народу ни држави, - већ је стао на гледиште да су разне функције човека и жене, па зато и разне, а не једнаке дужности.

Истина је да жена може да научи разне занате које зна човек, па и да их обавља, - али истина је да с општег човечанског гледишта тиме није ништа добијено већ много изгубљено, а објективно узевши ни жене као јединке нису ништа добиле, јер задовољство и срећа нису исто, пошто обично много задовољства даје мало среће, а често и много несреће.

Отуда Збор није могао стати на гледиште да треба решавати питање појединих сталежа: радничког, сељачког, трговачког и других, сваког понаособ. Јер ко решава питање појединих сталежа засебно, тај чини неправду оним другим. Тиме штети целину, а штети и оном сталежу чије је питање покушао решити, - пошто ниједан сталеж не може без другог, као што дрво не може без корена, без стабла, без грана, без листа, без цвета и без плода.

То су само марксисти, надахнути јеврејским духом и упрегнути у њихова кола, могли измислити и убацити (а лако им је било после оне индивидуалистичке јереси) луду мисао; "одвојте се радници од свога народа, па се вежите за раднике других народа".

То би исто тако било паметно као кад би неко могао рећи шуми: "сви коренови ове шуме су солидарни међу собом, а непријатељи су им њихова стабла, њихове гране, њихово лишће и цветови. Нека се, дакле, сви коренови уједине". А ми знамо да кад се коренови уједине, онда је то гомила мртвих пањева. Ту више нема живота.

А док су живи, коренови нису солидарни са кореном суседног дрвета, већ са својим стаблом, грањем и лишћем. Посетите стабло, остане корен и избиће младари из њега. Али ако Ви неколико пута, чим се младар појави, овај посечете, корен ће угинути.

Јер корен сише сокове који још не могу да га нахране. За његову исхрану потребно је да сокови које он шаље горе, лишћу, буду сунчаном светлошћу прерађени, како би и он, који никад сунце не види, добио оно што сунце даје.

Зато ЗБОР није у питању уређења Југославије, могао стати на гледиште "хрватско", као ни на гледиште Срба или Словенаца, по којем ће срећа и снага Југославије доћи од задовољства Срба, задовољства Хрвата и задовољства Словенаца - сваког понаособ.

Угађајући посебно Србима, посебно Хрватима и посебно Словенцима ми ћемо упропастити Југославију, а онда не видимо како ће Србима, Хрватима и Словенцима моћи бити добро. Хрвати су стали на гледиште супротно: да прво и главно они, као Хрвати, морају бити задовољни. Они су говорили: "То је главно питање за нас. Ми пристајемо на Југославију, али прво да се потпуно нама угоди. И зато је потребан споразум".

А ЗБОР је једини говорио:

Хрвати имају право у начелу. Они нису задовољни, а треба да то постану. Али оним путем којим су пошли никад неће задовољни постати. Тај пут води њиховом разочарењу, али и слому Југославије, а тиме и несрећи свију оних којима је она потребна.

Хрвати заборављају да су Југославију први видели, и име јој дали баш њихови хрваски претци. И то сви којима се они поносе.

Чак и велики Хрват Старчевић је хтео велику државу до Црног мора, верујући да су ту сами Хрвати. Није важно име које јој је он дао, важна је суштина да он није могао замислити срећу Хрвата друкчије него у једној држави од Јадрана до Црног мора.

Ако данас пљују на Југославију, они се одричу оних којима се поносе, пљују на њихове гробове. А никад срећу не доноси, кад народ прекине везу са својом рођеном прошлошћу.

Ми смо једини били против "Споразума" јер то неће учинити задовољним Хрвате, а убиће Југославију.

Ми смо видели у Дубровнику једну улицу, позади цркве Госпе дубровачке, и на многим вратима исписане речи: "Крепала Југославија! Крепала Југославија!"

А знам да у другим крајевима земље, па баш и у Дубровнику има толико других људи којима је стална жеља и молитва: "Живела Југославија!"

Нема споразума између та два става. Неко има са својим гледиштем да продре потпуно, до краја. Ми смо за Југославију. И зна се да сматрамо да то гледиште мора и продрети.

- А то значи да нас Хрвате пождерете?

- Да, "мали Хрвати", али смо против оних којима је Југославија толико широка и велика, да би и од ње да одвоје половину, трећину или петину, и да то назову "Слободном Хрватском". Зар су луди па мисле да ће бити слободна? Зар не виде да пропадају царства светска?

Нама требају Хрвати којима је и ова Југославија мала, и који је хоће да буде до Црног мора, да у њу уђе и Бугарска, јер ће то тек бити држава способна за слободан народни живот.

- "А том државом да владају Срби ваљда?"

- Том државом ће владати онај и они који јој највише служе, по речима Христовим: "Ако хоће да буде први, нека буде последњи".

Истина, може и друкчије. Може неко узети да влада па сматрати да је сад Југославија као друштво акционарско у којем је он приграбио акције и чије купоне сече и ужива. Тај ће брзо изгубити власт.

Задржаће је онај ко највише служи, ко се највише жртвује, ко не броји и не мери кад даје. Тај ће владати. Јер је такав органски закон сваке заједнице, да право и чврсто владање долази само кроз истинску службу.

Ко одговара томе закону, тај ће владати. Не зато што је Бугарин, или Србин, или Хрват, или Словенац, већ зато што се без њега не може, - не без његових гласова, већ без његове службе.

Не заборавите речи оног великог духовног човека: "Ако се грабимо о права, неће их бити довољно, па ни за све; а ако се грабимо о дужности, биће права на претек".

- Али ми Хрвати Југославију нећемо!

- Хрвати као ни Срби, као ни Словенци још нису живели у правој Југославији, правој народној држави, са правом народном етиком, политиком и економијом, зато немају права ни да кажу да је неће.

И ми ЗБОРАШИ нећемо ово што је сад, зато се и боримо да створимо онакву каква нам треба и каква мора бити.

- Али ми нећемо да нам стално Срби набадају на нос "да су нас ослободили".

- Имате право, Срби и Југословенски добровољци су свршили један велики посао: омогућили су да се створи оквир националне државе: формално је дело ослобођења извршено као и дело уједињења.

А праву слободу и уједињење ми тек имамо да остваримо: сви ми заједно, баш овом зборашком борбом за народну државу, народни дух и народну привреду - јер данас све то није народно.

А то неће донети споразум, већ борба и напор да се што нам треба и оствари.

Нас море два греха најмање. Оба су у томе што смо прекинули везу с духом својих предака. Срби су окренули леђа чојству и јунаштву, а Хрвати окренули леђа Југословенству.

Срби су учинили права чуда у стварању ове земље баш тим врлинама; кад је земља створена, они су ослабили у ономе у чему су били јаки. То је српски грех.

Хрвати су учинили за Југославију највише тиме што су јој дали име и пре рођења. Кад је дошла на свет, они су ту љубав изгубили. То је хрватски грех.

Због њих Југославија пати. Скоро сви Хрвати и велика већина Срба мислили су да се болест њена да излечити леком "споразума".

Само ЗБОР је говорио противно. Од почетка до краја, за споразум су биле све политичке партије и Српски културни клуб, па и већина Срба, збуњена паролама својих политичких и културних вођа.

Само ЗБОР је остао једини против "споразума", говорећи: два греха једу Југославију. Лек против њене болести је борба против та два греха, Ви хоћете "споразум". "Споразум" ће Југославију убити, јер то ће бити "споразум између два греха". Споразумеће се греси да један другоме признају "животне просторе", а то ће убити Југославију.

Кад је ЗБОР то говорио, викали су Хрвати: "Доле хрватождери великосрпски!" Док су Јевреји, комунисти и масони довикивали: "Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле туђински агенти! Доле плаћеници!"

Али било је онако како је ЗБОР рекао. Данас то виде сви Срби, па и сви Хрвати то осећају и грде Мачека, мислећи да их је он издао не знајући, да су они издали сами себе чим су пошли путем који им је обележио јеврејин, Др. Јозуа Франк, велики аустријски шпијун и "хрватски родољуб".

Прва истина коју је ЗБОР видео, објавио и за њу се борио, јесте да је Југославију народни Геније хтео као народну државу, и да су је као такву гледале очи јунака и мученика што су животе за њено стварање положили, али да она од почетка није то.

Једно је хтео Геније народни, Анђео хранитељ његов. Исто то хтеле су стотине хиљада јунака и мученика.

Али Југославија није то постала.

Формално она је национална држава: Краљ је из нашег народа, застава је наша а не туђа, - чиновници говоре нашим народним језиком - закони исто тако. Па ипак Југославија није народна држава.

Против воље Анђела хранитеља, - противно вољи стотине хиљада јунака и мученика Југославија није народна држава.

Једно су хтеле Силе небеске, - исто то хтели најлепши крвави цветови што је народно стабло као жртву своју за тај циљ поднело. Али то није дошло.

Дошла је Југославија као формално национална, а стварно ненародна.

Ко се усуди да се успротиви вољи небеској? Ко се дрзнуо да насрне на дело највећих јунака и најсвеснијих мученика?

Тако ЗБОР пита, али одговора не добија. А одговор се мора наћи. И ЗБОР га је нашао.

Неко је ставио печат ненародни на њу од првог њеног даха и претворио је вилинским штапићем у оно што нису хтели ни небо ни земља.

Тај неко, дакле, мора бити из подземља.

Масонерија се хвали да је њеном вољом, трудом и помоћи Југославија створена. И заиста је тако.

Истина, нису је они створили на бојном пољу. Али тамо за зеленим столом, ту су углавном седела све сама "удовичина деца". Сигурно је да су у међународним круговима после завршеног светског рата владали суверено масони. Отуда можемо веровати масонерији да говори истину кад каже да су они хтели и помагали да се Југославија на политичком пољу створи.

Али на бојном пољу је народ наш показао да је хоће и каквом је хоће. Зар та воља на црвеном пољу ништа не вреди.

И ако данас видимо да Југославија није народна земља већ само по форми национална, - а видимо да се масонерија хвали својим заслугама за њено стварање, зар немамо право да закључимо да је Југославију, рођену по жељи Неба, а жртвама и мукама земље, Подземље масонско дочепало и извитоперило, и унаказило и осакатило, и направило је онаком каква је требала њему и његовим тајним и јавним господарима и њиховим светским циљевима.

Зар једно дете роде отац и мајка својом жељом и својом крвљу и украду га Цигани, унаказе га, поломе руке и ноге, ослепе, па га направе таквим какво њима треба? - Отац и мајка хтели једно, а подземље хтело друго. Тако је било и с Југославијом: Небо и земља хтели једно а Подземље од ње створило оно што њему треба.

Ова истина коју је "ЗБОР" гласно објавно јесте позивање народа да види своју коб, да је схвати, да се побуне против ње, да

јуначки стане на ноге и скине ненародне печате којима је Подземље унаказило његову Југославију.

Запишташе тада јевреји и масони, и они које осенише својим духом, запишташе и у глас повикаше: "Доле фашисти! Доле издајници! Доле плаћеници! Како се само усуђују рећи за нашу Југославију да није народна Југославија?"

Гле, рекосмо, ви се љутите, чудите се нашој дрскости. Најбољи начин да сакријете своју дрскост. Али само за час будите стрпљиви. Умирићемо ми вас својим разлозима. Само слушајте. Свака држава је као алат којим један народ кује своју судбину. Алат мора бити веран. Мора тежње човекове верно извршавати, интересе његове верно бранити.

Ако човек алатом својим на може да изврши своју намеру или одбрани своје интересе, - онда за тај алат вели: "слагао је!" или "није веран" или "није добар".

И Југославију као државу морамо ценити са тог гледишта, мерити тим мерилом: да ли она верно тежње народне испуњава и брани. А ко то чини, онда сте у праву јевреји и масони, и сви они које ви осенисте својим духом а "ЗБОР" треба каменовати заиста. Ако пак не испуњава и не брани верно, онда којом казном да казнимо оне што пиште и хуле кад се "ЗБОР" бори за народну државу?

Ако јој погледамо устројство - недомаћинско, гломазно, пресложено, нецелисходно, непотребно, туђинско, надмено, скупо, вид слаб, слух слаб - устројство ненародно.

Ако јој испитамо рад - неправовремен, тром, спор, лењ, млитав, као рад слабог, слепог и глувог - рад ненародан.

А чим то утрдимо запиште јевреји и масони и они које ови осенише својим духом: "Истина је да није сасвим добро. Али свуда је данас у свету тако. То вам је "криза демократије", из које је поникла лажна демократија. Али тај наш алат мора бити чврст и витак као да је од челика, оштар као мач, хитар као муња, силан као гром, и кроз мрак да види, да чује и кроз буру, страшан непријатељу, драг и мио народу свом. Увек нам је такав алат за судбину нашу требао. А данас више него икад. Не можемо ми чекати док ваша демократија оздрави, - јер не верујемо да ће икад оздравити. Ми морамо направити строј наш државни таквим, јер нам такав треба, јер ће нам иначе други искивати судбину својим алатом, а то по наш род добро бити неће.

Народу треба реда. Како ће живети у неред? А наш државни алат не може да нам створи ред. Зар није онда паметно да алат свој поправимо, те да њиме ред свој направимо, да не би други когод својим алатом код нас ред правило!

Народу треба поштења. Убише се политичари обећавајући да ће донети закон против корупције. А ми их питамо: зар је то заиста погребно? Зар се по нашим законима и до сада смело красти? Зар су по садашњим законима Министри, судије, чиновници, смели за свој или туђ интерес кршити законе и чинити дела из користољубља? А кад су и досадашњи закони крађу, злоупотребу власти и корупцију кажњавали, коме ви то причате о новом закону против корупције? Зашто ће вам тај закон? Да имате ваљда један више који се неће извршавати? Не помажу закони, кад алат државни који треба да их примењује, није веран, не остварује тежње народне и не брани народне интересе.

Народу треба правда. Више него и хлеба; знамо државе у којима је долазило до буна, иако је хлеба било, знамо друге које су биле сиромашне, али у којима је правде било, па је правда хранила народну душу и чинила да се и несташица и глад лакше поднесу него што се тамо обиље, због неправде, могло поднети.

ЗБОР је видео да народ хоће правду, - а држава га место правде кљука законима. Није истина да што је више закона, тим више и правде. Пре би се могло рећи да је обрнуто: много закона, мало правде.

Како може бити правде, кад људи од закона - и то ни један једини за лек - не знају ни броја законима своје земље, а камо ли имена, а камо ли да могу знати појединих прописа тих. закона, а по тим истим законима "сваки мора знати закон" јер "незнање закона ником не помаже"? Како ће људи што Право нису учили знати законе, - кад правници не знају ни правога броја, ни самих имена законима, и то ни један једини човек "Праву вичан"?

Како може бити правде кад има закона за које људи правници зину од чуда кад им се каже да постоје?

Како може бити правде кад има закона који вређају и само морално схватање народа?

Како може бити правде кад има закона које није слободно прештампати, и дати им публицитет, те се ако су прештампани, новине забрањују?

Како може бити правде, кад режими, који законе могу правити у аутомобилу (толико је законодавна власт сконцентрисана у мало руку) и те своје рођене законе, које могу донети или изменити кад и како хоће, не поштују, већ према својим тренутним интересима газе их без стида, отворено, цинички, чак и с неким поносом.

Како може бити правде кад људи безбожници владају и суде те се Бога не боје, а не осећају друге земаљске силе, да им страх у кости утера и нагна их да своје прохтеве и своје ћуди, своје

интересе и своје страсти савију и сакрију пред правдом која храни народну душу чак и онда, кад понестане хлеба да обилато тела хране.

А кад држава народу ред и правду дати не може, што му друго може дати? Одакле да дође благостање? Из нереда и неправде, ваљда? Одакле да дође мир? Одакле радост? Одакле све оно што тежње и интереси народни очекују од своје државе?

Ако нема реда у стварима и правде међу људима све ће тежње бити изневерене и сви интереси небрањени.

Само народна држава може дати тај ред и ту правду. А данашња Југославија је не даје, па је отуда јасно да није народна држава. И зато нећемо да буде ни право-демократска, ни лажно-демократска, већ рођена, органска, народна држава,

Запишташе Јевреји и масони с комунистима и свима онима које осенише својим духом и повикаше у глас: "Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле туђински агенти! Доле плаћеници!"

Али било је онако као што је ЗБОР тврдио: ни реда, ни правде, и све већи неред, и све већа неправда, јер држава није народна, није верни алат народних тежњи и народних интереса.

Или узмимо привреду нашу; зове се народна, али није то. Јесу привредна добра нашег народа. Јесу то и по Божјој вољи, јер нам је ову богату и дивну земљу дао у наслеђе. Али у ствари привреда није народна.

Интернационални, страни поглавито јеврејски, капитал највећи део вредности богатства и труда народног узима себи.

Зар се не зна да све наше богате руднике и шуме с огромним благом, које је нама Бог наменио, држе странци,

Шта је с Беочином? Шта с Нашичком? Шта с Трбовљем? Шта са свим осталим рудницима који вреде? Све је то у туђим рукама.

Као онај сиромашак коме богати сусед, да би га помагао, остави кесу с благом на месту где мораде рано јутром поћи, што жмурећи пређе преко моста, и тако кесу блага не нађе, већ је нађоше други што за њим отворених очију наиђоше, - тако ми, не једну кесу с благом, већ милионе товара сувог злата жмурећи изгубисмо, а за нама туђин из белог света дође, виде и узе.

Па не само рудна блага и шуме, већ и цео наш остали привредни живот, све што се произведе у нашој земљи, и све што се увезе у нашу земљу, на свему томе ми плаћамо огроман данак туђину, његовом капиталу, и то поглавито јеврејину.

Зар нисте чули за "Причу о шећеру или горку истину" коју написасмо да покажемо, не само какву борбу водимо, са шаком добрих сељака, против "некрштених, покрштених и раскрштених" Елбогена, Елека, Ледерера, Шварца, Лесића и Коена, господара свемоћне "југословенске" индустрије шећера, већ и друге важније ствари? Ако нисте чули ево сад чујте, па потражите и прочитајте. Та мала књижица о шећеру горка је као пелен души родољубивој, јер јој открива како привредом његове земље господари туђин, и како његова држава не сме да штити њега и његове, већ, у борби коју је шака сељака повела, та држава стаје уз ту шесторицу "некрштених, покрштених и раскрштених" господара "југословенске" индустрије шећера.

Зар нисте чули за "Беочинску крађу"? И то је прича истинита и тешка о томе како су голобоси јевреји под туђином, успели да преваре тадашњег, туђинског владара, и да отму цементна лежишта милијардске вредности, од српског манастира Беочин. Даље та прича вели како су Срби под туђином били свесни и никако ту отимачину и крађу не хтедоше признати, већ се борише пред судовима годинама да докажу своје право. Али ето у Југославији деси се оно што нико помислио не би, да се незаконито и против-законито православна Црква приволи царству земаљском и за "чанак сочива", не само да преда јеврејима у руке, оно што су им Срби педесет година оспоравали, већ уступе и већа и шира права, сад не више голобосим, већ пребогатим јеврејима, и даде свој благослов те крађу и отимачину претвори у "правично и поштено" дело.

Ми уопште чак и говоримо јавно, да рецимо "Беочин доноси огромне новце, јер је у рукама јевреја, а кад би дошао у наше, не би доносио ништа"! Ми дакле јавно клеветамо себе и свој народ, да би оправдади свој злочин, да би се милијардско благо под нашом управом претворило у ништа.

Али није само прича о шећеру - горка, ни прича о цементу тешка, о свему што се производи код нас или се увози са стране, свуда би се могла испричати таква иста или слична тешка и горка прича, која би нам рекла да привредом у нашој земљи туђин господари.

Ето ту је истину ЗБОР видео јасно и говорио гласно.-

А на то запишташе Јевреји, масони и комунисти, и сви које они осенише својим духом и повикаше: : "Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле агенти туђински! Доле плаћеници, издајници!"

Али било је и јесте онако као што је ЗБОР говорио, и биће тако све док нам држава не буде истински народна, док се не скину печати јеврејско-масонски с ње, док је не створимо онаквом каква нам треба, а не каква треба јеврејима и масонима и комунистима, и онима које они осенише својим духом.

А даље ЗБОР говораше:

Али нити би привреда наша била у туђим рукама - нити би држава наша била само формално национална а стварно ненародна - да нису јевреји, масони, комунисти и сви које они осенише својим духом, успели да нам саме изворе и основе снаге затрују и под свој печат ставе.

Та кад прво дух не би био освојен и заробљен, зар би могла држава да нам буде стављена под туђински печат, зар би привреда наше земље била у туђинским рукама, него прво дух буде заробљен, очи заслепе, "те гледају, а не виде", и уши заглуве "те слушају, а не чују".

Како да нисмо под туђим печатом, кад нам је школа под туђим, штампа под туђим, књижевност под туђим, филм под туђим, позориште, опера и музика под печатом туђе, углавном јеврејског духа.

Да ли сте чули за "Драму савременог човечанства"? Ако нисте чули, ето сад сте чули, па узмите и прочитајте ту малу књижицу. Она открива како су слепи и глуви европски хришћански народи упали у клопку великог "Редитеља Дrame", лукавог израиља, који је, на упоран и генијалан начин, спремио нови светски рат и гурнуо Европу у њ, да би кроз овај рат створио услове за пропаст хришћанског и националног света путем расула и револуције.

Ту смо књижицу ми написали, пошто смо претходно од јануара 1938 год., па до јануара 1940 год., одржали преко двадесет јавних предавања. Догађаји, које књижица износи, приступачни су свачијој будној контроли. А њена се објашњења поклапају са догађајима који су рату претходили или током рата се остварили.

Али ето и ако је та књижица изишла за цигло два месеца у три издања у преко 20.000 примерака, иако је предавања слушало преко 150.000 слушалаца, нећете наћи ни осуду, ни похвалу, ни приказ те књиге, ни тог предавања, ни у штампи ни у књижевности.

Зашто? питате се. Из простог разлога што штампа и часописи нису народни.

Зар није овогодишњи примерак малог цепног календара највеће издавачке куће у престоници, написао ову реченицу: као што су некад стари српски манастири били жиже и расадници српске културе и просвете, тако је данас то постала Издавачка књижара Геца Кона у Београду, - заиста је тако, и није друкчије. Геца Кон је постао жижа српске културе и просвете. То смо баш хтели и да докажемо.

Е зато што су Геца Кон у Београду или неки други јеврејин у Загребу постали жиже и расадници српске или хрватске културе и просвете, зато наша штампа не сме да пише о "Драми савременог човечанства", ни повољно па чак ни неповољно, јер би тиме порадила на њеном продирању у народ. И зато нико није могао прочитати у нашој штампи ни једне речи о "Драми савременог човечанства", ни једне једине речи.

Има и других објашњења овој туђинској, јеврејској владавини нашим духовним животом. Ово напред износимо само као пример очигледан, свачијем испитивању и размишљању приступачан, да би се видело колика је сила туђинске владе, како је тежак њихов печат.

Нека никога не буни што школе уче, новине, часописи, и књиге пишу, у позоришту говоре нашим језиком. Језик је средство да разумемо онога ко учи, пише или говори, па је отуда природно да се морало нашем језику прибећи. Важно је у овом случају, чему нас уче, шта нам пишу, шта нам говоре тим нашим језиком. Веје ли кроз те наше речи наш народни или неки туђински дух? Исповедају ли се кроз те речи основна начела на којима је овај народ и ова земља створена, или нека туђа начела?

А ако се овако испитују ствари, онда ће се видети да дух који провејава кроз штампу, кроз књижевност, кроз уметност, не поштује оно што су поштовали од искони наши претци, не диве се ономе чему су се они кроз векове дивили, не уздиже оно што су они кроз столећа уздизали, не тежи ономе чему су они тежили.

Тај дух је био религиозан. Овај садашњи је безбожан.

Тај дух је био националан. Овај садашњи је интернационалан и анационалан.

Онај дух је чувао и поштовао Домаћина у Држави и у Дому. Овај садашњи је против Домаћина - ма где он то био.

Онај је уздизао код оца и синова јунаштво и чојство. А овај садашњи се томе потсмева.

Онај је уздизао код мајке и кћери пожртвованост и чедност. А овај садашњи се томе потсмева.

Онај је уздизао сваки напор и свако самосавлађивање, овај други се томе потсмева.

А народ расте и уздиже се кад му је дух везан за Бога и Отаџбину, кад је одан Домаћину Државе и Домаћину у Дому, кад се синови диче чојством и јунаштом, а мајке и кћери пожртвовањем и чедношћу, - кад се не боји нико напора и самосавлађивања.

Напротив народ опада кад окрене леђа тим врлинама.

Како заборависмо то што наши стари никад с ума не изгубише? Како окретосмо леђа ономе чему су се стари наши клањали? Ко нас и како на то наведе?

А ко и други то могао и умео, ако не они што вичу нама: "Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле издајници и плаћеници?" -јевреји, масони и комунисти и они које осенише својим духом.

Зар би ико други тако неприметно и неосетно успео да читав један народ са његових рођених на туђе духовне темеље пренесе - него они чији је сав рад неосетан, подмукао, тајан: јевреји, масони и комунисти.

Пиште они и вичу, кад ми говоримо о самосвојном, нашем народном духу.

Али ми имамо право: загађени нам сви извори туђим примесам, нисмо своји. духовно и одатле сва зла долазе.

Другу важну истину коју је ЗБОР видео јасно, а објавио је гласно јесте:

Нема добре економије без добре политике, а ове нема без здравог духа и доброг морала.

Разуме се да нас сад комунисти и многи који попише воду са извора науке јеврејина Карла Мордохаја Маркса нападаше: "Доле фашисти! Доле плаћеници". А јевреји и масони преузеше ту дреку за свој рачун.

Али ми настависмо даље:

- Знамо ми зашто толико шичете на нас.

Овим ЗБОР удара у темеље ваше јеврејско-марксистичке мисли.

Да би оборио хришћански и национални поредак, он је измислио и убацио у свет лажну теорију да је економија важнија од национализма, и важнија од духа и морала.

А ево како је сасвим народски дошло једног дана, у Срему, до двобоја између једног сељака - комунисте и једног збораша. Говори збораш о Отаџбини и родољубљу. А на то му онај комуниста упада у реч и довикује: "Та остави празне говоре о родољубљу. Хлеба ми дај".

- Па није ваљда хлеб важнији од рода? упита збораш комунисту.

Како да није? То је најважнија ствар на свету. Кад сам гладан не знам за Род.

Е, пријатељу, рећи ће збораш, да ти испричам један свој доживљај:

Кад сам био ђак, једне недеље дошао сам оцу у село, а он мене поведе да обиђемо и наш свињац. У свињцу крмаче и прасици. Отворисмо обор и свиње изиђу на утрину. Бацимо им кукуруза и свиње полете да једу. Код мојих ногу једно лепо прасенце. Мени се допало сагнем се хитро и шчепам га за ножицу. Оно почне цикати.

Тада се деси оно што ти не разумеш, и што не разумеју они који верују да је важнији хлеб од Рода. Не само она крмача што је прасе опрасила, већ све заједно, оставише кукуруз и насрнуше на мене. Ја се збуних, па држећи прасе у наручју станем бежати. А крмаче све замном.

- "Баци прасе", викну мој отац, пождераће те.

Ја бацих прасе. Крмаче притрчаше прасету да се увере да ли сам бацио оно њихово прасенце или што друго. Па кад се уверише да је прасенце слободно, - оне се рокћући весело вратише да једу.

Ја сам говорио пред овим људима и пред тобом о Роду, а не о хлебу, јер мислим да кад је за крмаче важнији род од хлеба, да мора бити и за људе тако.

Ти си тврдио да је важнији за тебе хлеб од Рода. А ја ипак мислим да ти не желиш да будеш гори од крмача, које свој род љубе више и од саме хране.

Ова проста прича о крмачама и кукурузу бије у главу марксистичко схватање да је економија преча од политике, - кад народ и сам не би иначе знао истину да рђава политика може да упропасти и добру економију, а добра политика може да поправи хрђаву економију. А ако је политика преча од економије, како да није нација преча од економије, - кад је економија само једно средство за одржаваље телесног живота нације. А самим тим родољубље или национализам долази испред економије, јер зато што волимо свој Род, ми и желимо да он има довољно економских добара за своје одржавање.

Исто тако стоји и са другим делом ове јеврејско-марксистичке доктрине о већој важности економије од етике, од духовног и моралног живота.

ЗБОР је говорио да је духовно морални живот основа и национализма и политике, а камо ли не економије.

Говорећи тако ЗБОР је стајао на нашем исконском народном гледишту, по коме "правда држи земљу и градове - а неправда руши оба двоје" по коме је "отето проклето" па ма колико то отето престављало велику или огромну економску вредност.

Зар је икад и игде у неком народу основа целог његовог живота била чвршће постављена баш на тој основи него што је јунаштво и чојство осењено небеским посматрањем људске историје у Косовској драми?

Искуство наше појединачно је сувише кратковремено да бисмо могли да тражимо да народ своје, које обухвата десетине векова, замени са нашим од десетине година.

А то искуство народно таложено кроз стотине поколења утврдило је и изрекло у стотину пословица и веровања, да где у економском послу није основа духовно-морална, ту су користи кратковремене, ту "проклетство" вреба и баца у прах целу економију засновану на песку греха, уместо на стени поштења.

Уосталом, зар наш послератни државни и народни живот није најбољи доказ за исправност овог народног гледишта.

Зар услови наше народне економије данас не дају могућност далеко већег благостања, с обзиром на величину и богатство наше државне и народне територије и развој данашње технике, него што су давали пре рата?

Па ипак се у целој држави то не види или бар не осећа. Напротив осећа се стално економско незадовољство.

Зар пре рата Срби из Војводине нису боље држали своју земљу према несрбима, него што је држе данас, у својој земљи?

Зар нам код прве истине коју је ЗБОР објавио, да у нашој држави, привредом влада туђински, у главном, јеврејски капитал, није пало у очи, да је то постало могуће само тиме што нас је туђин, поглавито јеврејин духовно заробио. Да смо своји духовно, били би своји и политички, па и економски. Туђи смо и политички па и економски. Туђи смо робови духовно, па нам је и држава под туђинским печатом. а економија по туђим шапама. Кад би се чак десило чудо, па се економски ослободили, па чак и политички, а духовно некако остали туђи робови, онда би оно где смо слободни трајало кратко време, па би опет изгубили и своју политичку и економску самосталност.

Све то заједно показује да ЗБОР има право кад тврди и објављује другу истину у својој борби.

Нема добре економије без добре политике, нити ове без здравог духа и доброг морала.

Али то баца у бес комунисте, јевреје и масоне и све оне које они осенише својим духом, јер се руше основе њиховог пакленог плана о заробљавању народа, јер се тако отварају очи народу нашем, јер се

он тако буди из сна, па се опет зачу њихово шиштање нама упућено: "Доле Хитлеровци! Доле издајници! Доле плаћеници!"

Али ЗБОР се не смете овим и продужи своје дело и своју борбу за истину ради спаса Отаџбине и Рода свога.

II

Али већ чујемо радосно шиштање јевреја, комуниста и масона и оних које они осенише својим духом: - "Све су то лепе фразе. Лако је лепо говорити. Али дела господо фашисти! А ваша су позната. Ви сте: Фашисти! Хитлеровци! Плаћеници туђински! Ви убијате вољу народну за борбу. Ви спремате капитулацију! Ви радите за Немачку! Да нас она стави под своју шапу. Вас треба све повешати и побити".

- Не прави хуку и буку, роде притворни! Шиштиш ти, јер из тебе бије мржња на све што ти паклене планове квари.

Ви сви гурате у рат и трљате руке, ако вам успе да и нас убаците тамо. А ако до њега и дође, збораша ће вршити своју, углавном, борачку дужност, онако како су је увек вршили јунаци и мученици. Али с вама неће бити тако.

Сигурно је, на пример, да вас јевреја тамо неће бити. (А и добро је да вас не буде). Али онда бар о рату не говорите. Ви ћете бити у позадини на местима за снабдевање и трговину.

А ви, масони, као "угледни" људи, бићете сви до једног у дубокој позадини са својим кецељама од свињске коже. А ми збораша као "неугледни" бићемо на фронту.

А ви, комунисти, вас ће бити на фронту, ради стварања унутрашњег фронта, ради сипања уља на ватру. Али највише ће вас бити у позадини, да би је што пре и што боље клицама расула и распада засејали и што пре револуцију припремили. Ви ћете кезити зубе на сваког истинитог јунака који буде вршио своју дужност.

Али оставимо то по страни: свачије ће се дело видети, па о томе не морамо бар унапред говорити.

Признајемо међутим, да је љутња јевреја, комуниста и масона - њиховог рођеног или усвојеног духовног потомства оправдана: нигде се толико и тако мисао ЗБОРА није потврдила, као у области међународне политике.

И ту ЗБОР није полагао испит негде у четири угла, већ јавно, пред целим народом и целим светом.

Предвиђања ЗБОРА у међународној политици и војничким стварима добила су на овом испиту јединствена признања: по правилу су се остварила.

ЗБОР није никад себи приписивао неке пророчке дарове, ЗБОР је трдио да то није само њему дата привилегија, то је само привилегија љубави. Свако ко гледа с љубављу на своју земљу и на свет око ње, добија духовну многоокост и многокрилост, а то омогућава вид и бољи и даљи.

Напротив противници ЗБОРА су гледали с мржњом, а ова заслепљује, ограничава и ослабљује и сасвим обичан вид. Отуда су биле, у међународној политици, управо трагикомичне прогнозе јеврејско-комунистичко-марксисичке.

Јеврејима, комунистима и масонима и онима које они осенише својим духом у нашој земљи, непосредно, било је главно да пропадну фашизам или хитлеризам, не због Немачке и Италије, већ зато шта су у њима гледали покушај да се велики делови Европе ослободе њиховог утицаја. Да су у Немачкој и Италији, случајно, демократија, масони или комунисти, они би били свом снагом за пријатељство и саовез с њима.

Нама је ипак било главно да се у "Драму савременог човечанства", коју је генијално и упорно режирао њен Редитељ, лукави Израил, не уплете наша земља и наш народ, јер смо иза разних националних страсти, идеолошких мржњи и економских интереса, видели подмуклу му намеру да дође до рата, да баци једне на друге народе хришћанске, - да се рат прошири што даље, продуби што јаче и продужи што дуже, да би напоследку измождено човечанство у хаосу, беди и рушевинама изазваних

ратом дошло у расуло светске револуције, и тако уништио хришћански и национални поредак. После тога би дошло до стварања светске државе којом ће владати, нико други, него израиљ, уз помоћ оних које је осенио својим духом.

Као што смо напред рекли, ми смо ту Дрamu видели пре него што се она појавила. Унапред смо одредили улоге главних јој јунака. Али иза њих смо видели сатанског Редитеља и на њега прстом показали.

Видео је ЗБОР и опасности које рат може донети и нашој националној слободи и целини, - па је и о томе говорио. Али све су то детаљи Дрaме, а срж њена, црвена нит, која пролази кроз све замршене ситуације, јесте Редитељева намера: запалити свет ратом да би пропало све што се не слаже с јеврејским интересима, намерама и веровањем.

Страсти националне, интересе економске, сукобе идеолошке, ово није сатански Редитељ измислио, али је то употребио, не би ли заслепио народе хришћанске и увео их у највећи сукоб у коме мора, по његовом плану, потонути све што му смета, или што не трпи.

Утиске које су наша усмена излагања и сама књижица "Драма савременог човечанства" учинили био је чудноват, нигде јевреји, комунисти, масони и они које они осенише својим духом, не смедоше да непосредно нападну и обарају оно што смо изнели. Зато решише да ћуте, да нигде о томе предавању и о тој књижици не изиђе ни обичан приказ, а камо ли дубља критика.

Стара јеврејска тактика се и овде потпуно показала: "Кад те ухвате у све четири, онда је најбоље ћутати, не одговарати, не полемисати. Онај ко те је ухватио, говориће неко време, па ће ућутати, ако ти не одговараш. А ако одговараш, онда само продужујеш борбу у којој си слабији. А људи хришћани су глупи, поред све њихове уображености: врло брзо и они који су читали и слушали твоју бруку, па те чак и осуђивали, заборавиће. Само ако будеш умео ћутати".

Ту смо тактику прво осетили 1936 год. кад нам је један од главних ционистичких вођа упутио питање, преко свога листа, "Малхут Израел" из Новог Сада, зашто смо против јевреја. Ми смо тада објавили у нашој "Отаџбини" свој чланак "Одговор Малхут Израелу". Тај је одговор био поразан за јевреје. Направио је огроман утисак у јавности.

Да овај коме је одговорено није био јеврејин, он би сматрао да треба да одговори, макар грдњом, псовком. Главно је да не заћути, да не би дао утисак да је побеђен. Лист "Малхут Израел" је ућутао без речи једне, јуначки је стегао зубе и трпео.

Али зато су нам престонички јевреји, преко неких пријатеља, упутили изразе особито поштовања, као и своје чуђење, да смо ми "тако паметни, могли ступити у дискусију с једном будалом".

Чим су прочитали "Одговор Малхут Израелу", јевреји су видели да је бгкга изгубљена. Љубазношћу и ласкањем покушали су да омекшају победника, оном свом прваку наредили да веже језик за зубе - а истовремено га огласили за "познату будалу" - да би на тај начин и саму борбу и победу обезвредили.

Тако су и овде, место борбе отворене, јевреји, масони и комунисти, сишли у своје царство, у подземље. Где год су стали, они су убацивали клевету: ЗБОР ради на предаји наше земље Немцима. ЗБОР можда то и не жели али томе иде. Место да напада Немце, који су очигледна опасност за све мале народе, ЗБОР отстрањује народну пажњу од тога и указује на разне фантастичне измишљене завере међународног јеврејства. ЗБОР зато издајнички ради ако и није састављен од издајника.

Наш народ је словенски расположен: боли га судбина Чехословачке и Пољске.

Наш народ је витешки расположен боли га судбина свију малих држава које су без своје велике или јавне кривице покорене и освојене од Немачке.

Наш народ има необично живу вољу да буде слободан у својој националној држави, а поступци Немачке према Чехословачкој, Пољској и другим државама чине га забринутим и за своју рођену државу.

Никад и нигде ЗБОР није могао, није хтео, ни смео не делити та осећања народна.

Само изнад тих осећања, постоји стварност. А политика рачуна и с осећањима, али се опредељује по стварности. Ко не ради тако, ко се без обзира на стварност опредељује према

осећањима, тај мора доживети слом, као она млекарица што је носећи лонац млека у град, предала се осећањима и маштањима о свом будућем богатству и уживању, па се пред својим замишљеним обожаваоцима поклонила и тако разбила лонац с млеком - једини основ њеног веселог маштања.

Али да би читалац боље разумео ово што смо досад рекли, ми ћемо редом изнети поједине главне спорове између јеврејско-масонско-комунистичке клике и ЗБОРА у области спољне политике. Тако ће се видети најбоље ко је био у праву. По томе теба свакако судити и ко ће у будућности бити у праву.

Први сукоб у области међународне политике који је ЗБОР имао са својим противницима, била је Чехословачка.

Наиме, после Аншлуса, осећало се да долази на ред ова држава. Ми смо то видели, као и остали. Само ми смо видели истину а остали је нису могли видети.

Зато су они где су стигли, где су стали, у мају 1938 год., отпочели да пуштају гласове како се "Хитлер уплашио мобилизације двеју чехословачких класа", како ће "Енглеска и Француска заштитити Чехословачку и срушити Хитлера", - и, како је сам Стаљин на радију поручио "каплару из Берлина" да ће му, дрзне ли се да нападне Чехословачку, "замрачити небо авионима својим и за свако село чехословачко које буде напао, он ће му порушити по један град немачки".

Ми смо то назвали "опасном заблудом" - и у серији чланака изнели истину о положају Чехословачке.

Ми смо рекли: Глупост је причати да се Хитлер уплашио од Чехословачке делимичне или потпуне мобилизације. Хитлер осећа да би могло доћи до уплитања Француске и Енглеске, зато одлаже свој налет (мај 1938) док не изгради Сигфридову линију.

Енглеска и Француска, међутим, ни прстом неће мрднути да заштите Чехословачку, јер су политички а нарочито војнички и ваздухопловно слабе.

Русије нема. На њеном месту стоји Совјетија. Она не води политику ни руску, ни словенску, она води политику светске револуције. Она за овим иде. Али револуције неће бити без рата. Према томе њој треба рат, али такав, који ће је њу саму оставити изван рата, све док националне државе не искрваре и не раслабе. Совјетија даље нема ни снаге да победи Немачку поред свега што је учинила за своју војску, јер постоје многи и дубоки узроци њене слабости.

Чехословачка је Аншлусом дошла у претежак стратегијски положај, јер се налази у чељустима Рајха својим најважнијим деловима а поред тога угрожавају је Пољска и Мађарска. Напослетку одбрана једне земље није ствар "гојења прасета уочи Божића". Лажни хуманизам и демократија, којима је масонерија прожимала чехословачки народни живот, мучно да ће јој иначе тешки положај поправити.

"Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле издајници словенства! Доле плаћеници!" заорило се тада. Зна се већ ко је то викао: јевреји, масони, комунисти, и они које они осенише својим духом. Нападоше нас чак и Соколи. Рекоше ЗБОР нема осећања солидарности према братском чехословачком народу".

Али чехословачка трагедија је за нама. Сад се види ко је говорио истину. ЗБОР или његови противници, зар се није потпуно у свему десило с Чехословачком оно што је ЗБОР говорио? Кад је словеначка зборашка омладина сабрала све чланке о овој ствари, и издала их на словеначком под насловом "Љотић о Чехословачкој", многи су говорили да није могуће да је ЗБОР унапред тако јасно видео положај Чехословачке, већ да је све то писано пошто је Чехословачка пропала, али су морали ућутати кад су им показани оригинални чланци о Чехословачкој, од маја до октобра 1938 године.

Али док ми овако говоримо, јевреји, масони, комунисти одговарају: "Добро, случајно сте тако погодили. И ћорава кока нађе зрно". Или "ЗБОР је тако писао, јер је желео победу Немачке и пропаст Чехословачке". А ми на то одговарамо:

- Лажљиви и притворни роде и накоте јеврејски!

Добро је што нам признајеш да смо у овој ствари унапред а тачно истину рекли. Ти велиш "и кока нађе зрно"! А шта је с вама? Зашто ви ни зрна не нађосте? што си год рекао десило се обрнуто. Значи да си слепа кока, јер да си само ћорава, бар би зрно нашао.

А сад нам реци: да ли си помогао Чехословачкој штогод лажима? Да ли си јој продужио век? Да ли си јој смањио несрећу? Да ли си јој продужио век? А оно што си говорио у Југославији, то су мислили и њени управљачи (масони и пород масонски), Бенеш и остали.

И одговори нам: зар није дозвољено претпоставити да би судбина Чехословачке, може бити, била друкчија, да су њени управљачи видели истину коју је ЗБОР из Југославије видео, и да су, видевши је, потражили за времена право решење своје невоље.

Зар поморац који по црвенилу заласка сунца закључује да ће сутра бити ветар, није, ако из тога за своје послове извуче закључак, у бољем положају, од онога који то није видео и верује да ће сутра бити тихо време?

Али тај закључак нису могли извести, јер је, у новом историјском реду који се помаљао, било јасно да се Чехословачка може одржати ликвидацијом масона, јевреја, комуниста и демократије, њима свима тако потребне.

Масони чехословачки, који су управљали, тражили су пак само таква решења у којима јевреји, комунисти и масони, с демократијом неће бити ликвидирани. А то је довело до ликвидирања Чехословачке.

А зар ви верујете да би Чехословачка била спасена да је друкчије радила? Зар Хаха и Хвалковски нису покушавали то? -питају нас противници.

- Хаха и Хвалковски дошли су сасвим доцкан. Лек касно узет често ништа не помаже.

Све што је ЗБОР видео морали су видети и управљачи Чехословачке. Али нису видели, јер нису мислили да спасу прво свој народ и своју земљу, већ масонерију, јеврејство, комунисте и демократију, а да су ово благовремено видели и учинили шта треба, уверен сам да се не би десило оно што се десило.

- А пошто се десило ви сте задовољни и трљате руке, славите Хитлера, плујете Бенеша.

- Нема потребе да плујемо на Бенеша, ни да славимо Хитлера.

Наше зборашко схватање историје ми смо написали у чланку "Иза тамних облака сија златно сунце!", на дан заузећа Прага.

Ми смо ту рекли, да је Наполеон био у ствари катализатор германског уједињења. Он тога није био свестан. Да му је когод то рекао, сигурно да му он не би поверовао, али ако се посматра у историјској перспективи Наполеоново дело, онда се види да је катализатор германског уједињења.

И ово што Хитлер ради ваља посматрати двоструко: с гледишта његовог - и с историске перспективе. За ову би додуше било потребно да протече неко дуже време. Али ми можемо и сад доћи до историјске перспективе Хитлеровог дела, ако разуме се, можемо видети шта је у њему истински велико и трајно, и ако с друге стране посматримо развојне могућности других сила, које ће сигурно током времена морати да се појаве, и да у том делу изврше отстрањивање онога што је без обзира на њих направљено. А ако се тако посматра, онда је Хитлер као стена бачена с планине у некој мисији, која пред собом обара и руши, и која ће своју мисију извршити до краја. А крајњи резултат његов биће свакако много што шта великог и грандиозног у животу Немачког народа, али и нешто што он није мислио, као ни Наполеон, али што је хтела она рука која му је мисију дала, - биће уједињење свију Словена. У крајњој линији, Хитлер ће бити катализатор, потстрекач тог уједињења.

Јер том уједињењу стоје на путу многе препреке. Неко треба да их поруши. Немилосрдно, - као стена бачена низ планину. Стена не зна своју улогу - али та улога постоји. И ми овде изнад рушења видимо ту улогу и схватамо је, трудећи се из све душе да стена не поруши код нас оно што се мора сачувати и што ми у будућности уједињеном Словенству треба да предамо.

Лажна хуманистика XIII - XIX века размекшала нас је све, па се сваки напор, жртва и борба сматра теретом који треба избећи. А истина је пред нашим очима: хлеб се само немилосрдним гњечењем може умесити, - човек се рађа у крви и мукама, - зрно не може дати плода док не умре. Приклонити главу пред тим истинама, саобразити своју филозофију истини као свуд присутном садржају животном, - схватити да је лудило покушавати да се тај садржај животни промени према нашим појмовима, већ наше појмове ускладити са оним што стално посматрање живота открива увек у њему, - значи омогућити себи основе сваке мудрости, - а нарочито политичке.

- Шта, дрече јевреји, масони, комунисти и они које они осенише својим духом. "Лепа посла! Дакле Збор хоће да Словене Хитлер уједини! Уа! Фашистички издајници и плаћеници! Нас ће Русија ујединити!"

- Не дери се, притворни роде и накоте јеврејски, и не лажи, јер не можеш уста отворити да лаж у свет не избациш.

Ко је рекао да ми хоћемо да Хитлер уједини Словене?

А заиста ће нас Русија ујединити. Зато су прво западни Словени и дошли под Немачку да буду гњечени немилосрдно као што се немилосрдно гњечи тесто при мешењу, зато ће и сви друти Словени који нису зрели за уједињење морати бити гњечени немилосрдно. Али највеће дело које Хитлер има тек да учини јесте поновно рађање Русије.

Јер Русије нема. Ово сада није Русија. Она има да дође. Ово је СССР, - Совјетија, - и зато се ти одушевљаваш њоме, притворни роде јеврејски, са твојим духовним потомством, масонима, комунистима и осталима којима је име легион, а које си ти осенио својим духом. Док је била Русија, док се звала тако, дотле си ти, род јеврејски са својим духовним потомством одвраћао главу са гнушањем од ње, пљубао на њу, називао је средњовековном, мрачном, прљавом, варварском, - јер је постојала смртна казна, казнени заводи и Сибир, па је редовно, неколико десетина људи, у редовном поступку, суђено због политичких дела на смрт, робију или прогонство у Сибир. - Сад од како се не зове Русија, - од како је крст Христов бачен под ноге и поруган, - од како је за 20 година неколико милиона људи, жена и деце побијено и поклано, - а више од двадесет милиона помрло од глади, - док се број отераних на принудне радове у конц. логорима за исто време цени на десетак милиона, - број принудно иселених бивших богатих сељака из европске Русије у Сибир прелази број оних у конц. лагерима, - сад ти је омилила; сад се њој окрећеш, - сад певаш и називаш је мајчицом: откад је руски народ на крст ставила и распела као Исуса, - тек од тада.

И ми велимо као и ти: Русија ће ујединити Словене. Али сад је још нема. И због тога и јесте зло. Она тек има да се поново роди: светла и света. Али да би се родила, треба режим, који ју је на крст ставио да падне. И он мора пасти. И пашће кад на њега удари Хитлерова стена.

Мудро си удесио, притворни роде јеврејски, да та стена удари на запад европски, да тамо пообара, не би ли тврђава твоје јеврејске замисли о светској револуцији, Совјетија, (коју си ти духом својим пакленим родио, а коју су створили твоји верни рођени и прирођени синови, уз штедру помоћ финансијску твојих јеврејских банкара) остала у миру, по страни, док се остали хришћански свет руши и припрема за хаос револуције. Али неће бити режија твоја, моћни Редитељу Дrame савременог човечанства, моћнија од Руке Провиђења. И зато ће се ипак стена Хитлерова вратити на исток и тада ће план твој пропасти, и родити се поново светла и света Русија. Тек по том ће доћи Славија, уједињена Царевина свију Словена, која ће свету дати нову и дивну, још неизречену реч, - која неће бити само Сила, ни само Мудрост, - већ и Сила и Мудрост и Љубав.

И док ми то пишемо у своме скривалишту, (јер нас власти наше земље, у служби твојој роде јеврејски, и твог масонског и комунистичког порода, гоне безаконно) већ те гдедамо како презриво одмахујеш главом и говориш:

- "Приче! Фантазије! Лудило! Али опасно! - Или: "У служби Хитлера. Опет опасно!"

- Заиста опасно, имаш право. АЛИ опасно по тебе, притворни роде јеврејски и твој дух и твој накот, - и опасно снагом Истине, којој се ништа супротставити неће, јер јој је сам Бог дао своје атрибуте: "Која јесте и која ће бити".

Други сукоб у међународној политици имао је ЗБОР са својим противницима одмах после првог, по питању предигре новог светског рата.

ЗБОР је видео да рат иде као коњаници Апокалипсе. Он је видео и паклену режију Великог Редитеља, Израилља, који искоришћава страсти националне, супротности идеолошке и интересе економске ради покретања Дrame и постизавања својих циљева као и жалосно слепило хришћанских, а поглавито европских народа, од којих су једни потпуно слепи.

Зато је ЗБОР поставио за спољну политику своје земље следеће директиве:

- 1) Разагнати маглу и тмину које долазе од националних страсти, идеолошких супротности и економских интереса, па открити иза њих великог и пакленог Редитеља. Одупрети се свом снагом свима његовим лукавим плановима и чинити све да нам се земља у рат не увуче.
- 2) То није, пак, могуће ако наша земља не схвати да основа њене безбедности лежи у балканској солидарности, коју она мора у дело да претвори узимајући, за свој главни циљ сређење међубалканских односа, - пошто нама вероватно неће рат доћи из Европе, већ са Балкана.
- 3) Не учинимо ли ово, неутралност ће пасти као празна љуска, и одржавање мира и целине наше мораће да потражи друге, мање сигурне путеве.
- 4) Не послужимо ли се ни овиме, уплешћемо се у рат - који нам никако добро неће донети, већ и по томе што тиме испуњавамо улогу коју је и нама доделио у Драми њен паклени Редитељ.

Али Јевреји и њихов накот духовни, (масони, комунисти и сви које они осенише својим духом) повикаше заглашно: "Доле фашисти! Доле Хитлеровски плаћеници! Доле издајници наших великих савезника, Француске и Енглеске! Доле словенски изроди што неће савез, пријатељство и заштиту највеће и најснажније државе на свету, Словенске Русије. Доле дефетисти, што неће да бране своју земљу, већ измишљају и сеју лажи о снази и моћи Хитлеровој, који само блефира, а не сме да загази у рат, и који је Чехословачку прогутао, благодарећи кукавичлуку Чемберлена и Даладјеа! Сад само док наши моћни савезници закључе савез са Русијом, па кад ухвате оног блефера Хитлера у кљеште...! Живео савез великих демократија са Русијом! Доле Хитлер и његови плаћеници! Бранићемо земљу!"

А ми убрисасмо упљувке накота са свога лица, па им овако рекосмо:

- А шта стављаш притворни и лажљиви роде, те траке "Бранићемо земљу", - кад је све то гадна лаж. То су само "јареће кожице" којима ти облажеш, по угледу на Јакова, праоца јеврејског, врат свој и руке да би се престабио оним што ниси, да би обмануо следе, што ти не виде прави лик.

Видиш, роде лажљиви, ми знамо шта је рат, - а ти не знаш. И ми смо видели стотине хиљада који су одиста бранили не "земљу" већ Отаџбину. Али никад нисмо видели да они носе ни те траке на прсима, нити се деру по улицама. Али су одиста своју Отаџбину бранили и одбранили. И сутра, дође ли до невоље, њени ћутљиви, а јуначки синови заједно са оним малобројним јунацима, који су и данас остали у животу, узеше оружје у руке и браниће је поново, ћутећи као свој обични, с поколења на поколење, предавани посао.

Други је смисао тих трака, и твојих повика. Паклена је то и опасна игра. Али ми је видимо. Неће Хитлер на нас, а твоји господари траже од тебе да га навратиш баш овамо на нас. Пут његов је на Пољску, а одатле на Совјетију као стена низ планину. Тамо га упућује Рука Господња. Али јеврејство ће све учинити да до тога не дође. Не сме тврђава светске револуције, Совјетија, коју је јеврејски дух родио, коју су јевреји својим октобарским налетом 1917 год. створили, уз штедру помоћ новчану јеврејских банкара, да буде предмет Хитлеровог налета. Хитлер треба да пође на Европу и на Балкан. И паклена игра Москве с једне, а дрека твоја и твоје браће из западне Европе, с друге стране, треба да га на то наведе.

А ако успеш у томе, ти ћеш збацили брзо те траке, као више непотребне "јареће кожице", па ћеш се претворити у сејача револуционарног расположења, где год будеш: на фронту или у позадини. Кад буде дошао рат, који си ти хтео, ти ћеш с најупорнијом дрскошћу запевати другу песму, и отпочети да вичеш: "Доле рат! Живео мир! Доле скупоћа, несташица и беспослица! Дајте нам хлеба! Доле оружје! Доле генерали и официри!"

О знамо те ми добро. Нисмо ми тако слепи, као што има генерала и официра, професора универзитета и академика, који узимају за готово твоју дреку, и који се љуте на нас, што не дамо родољубивој омладини да иде у студентске добровољачке батаљоне или пак да иде по земљи и приређује "родољубиве академије". Нас твој духовни родитељ, Јеврејин, није успео да осени својим духом, пошто смо успели да останемо у сенци Крста Христовог и под милостивом заштитом Његовог Духа Светог, (будући сами искрено убеђени да смо по својим сопственим силама сасвим

"нишчи", те се од налета сатанског друкчије спасти не можемо). Добро те познајемо ми, омладино одрођена од духа народног, а осењена духом јеврејским.

А што говориш о блефирању Хитлеровом, и то чиниш по дошаптавању свог духовног родитеља. Како би до новог светског рата могло доћи него тако: треба говорити и трубити да Хитлер нема снаге, да не сме у рат, да би, чим у рат пође, имао глад и револуцију у земљи. - Али рат ће доћи и тада ће се видети и колика је Хитлерова снага и вештина. - А тада ће бити доцкан натраг, тада је Драма отпочела своју крваву игру а јеврејин ће трљати руке, чекајући "зору", коју му је обрекао праотац Јаков, оне чудесне ноћи, кад се рваше, непобеђен, целе ноћи са самим Господом Богом, у виду човечјем, те у зору не он, Јаков, већ сам Господ завапи:

"Пусти ме, зора је", - а он га не хтеде пустити, док благослов не доби и не зачу речи: "Рвао си се с Богом и с људима, и одолео си им".

Твоје набрајање снага Француске и Енглеске и тачно је и није тачно. По територији и изворима снаге и богатства заиста су оне на првом месту у свету. Али оне су дозволиле да ти, подмукли роде јеврејски, са својим накотом духовним, завладаш њима и њиховом судбином, зато си их ти раслабио свесно, намерно, знајући шта радиш. Теби је то било потребно, јер да Енглеска и Француска нису тако политички и војнички ослабљене, зар би икад дошло до рата? Кад би Немачка смела да се усуди да има овај свој садашњи став, да ти ниси, желећи стално свегски рат, ослабљивао снагу ових великих земаља?

А савез са Совјетијом? Да огромне ли подвале, коју ти, лажљиви роде јеврејски, са својим накотом, спремаш својим "великим западним демократијама". Какав савез! То је само најобичнија мангупска подвала. Твоја творевина, Совјетија неће закључити савез са Француском и Енглеском догод се рат не разбукти, јер би закључивање савеза могло нагнати Немачку да се тргне и не ратује.

- "Доле фашистички издајници! Доле Хитлерови агенти! повикаше јевреји, комунисти и масони, са свима које осенише својим духом, закићени тробојним тракама "Бранићемо земљу".

А ми их погледамо преко рамена, јер се на време испуни све што је ЗБОР говорио, и оствари се у потпуности: Немачко-совјетски споразум и почетак великог рата.

Совјетија, пошто је пола године преговарала о склапању савеза политичког и војног, и пошто је чак успела да наговори Французе и Енглезе да јој пошаљу своје генерале ради закључења војног савеза, - изненада им саопшти да ће закључити Пакт о ненападању и пријатељству с Немачком.

Одмах на то наши комунисти поскидаше оне тробојне траке са натписом "Бранићемо земљу" и отпочеше викати "Доле рат", пошто је рат већ, благодаречи вештини њихових духовних родитеља, дошао, - па од тада гледаху, сваку тешкоћу коју је рат донео и земљама које не ратују, да искористе у своје револуционарне сврхе, - а јевреји са својим духовним накотом отпочеше хвалити мудрост совјетске спољне политике.

- "Видели, веле, Руси да хоће овим савезом Енглези да баце Немце на Русију! А Руси на то кажу: "Опростите, али и ми коња за трку имамо, тј. "и ми знамо за јадац", па казали Немцу: "С наше стране, можеш бити потпуно спокојан. Ми ћемо те помагати храном и бензином колико можемо".

Па знамо, велимо ми на ово, али зар сте заборавили како сте говорили да ће Савез енглеско-француско-совјетски као кљештима ухватити и стегнути Хитлера.

- Оно истина да смо тако говорили. Али ово је боље. Мудар је Стаљин. Не да он да му Енглез подвали. Сад нећу ја водити за тебе кестење из ватре". "Глава је то. Генијални Стаљин". - Одговарају наши противници.

- Зар неће то помагање бензином, сировинама и храном бити у супротности с оним што сте раније говорили, да Хитлер не може ратовати, јер нема сировина, хране и бензина? - Питамо ми.

- "Истина је да смо тако говорили. Али мудра је то политика совјетска. На тај начин Совјети с нешто мало хране, сировина и бензина које дају Немцима одстрањују рат од себе.

- Е па, притворни и лажљиви роде јеврејски, и ти остали накоте духа јеврејског, а што се дереш из гласа. на ЗБОР, кад овај за своју малу земљу и мали народ тражи начин како би од ње удаљио опасност сукоба с Немачком, а истовремено се дивиш мудрости стаљинској што од огромне Совјетије одстрањује ту исту опасност, далеко већим услугама и пријатељством с Немачком?

Зар велика, Совјетија да би од себе одстранила рат сме и треба да чини што чини према Немачкој, а мала Југославија, напротив, не само да не треба да помаже Немачку храном и сировинама, чак ако Немачка показује и вољу да с Југославијом живи у пријатељству? И ти, притворни и лицемерни роде, хвалиш Стаљина и дивиш се његовој мудрости, а бацаш се дрвљем и камењем на ЗБОР и називаш га издајничким?" Ако је политика Стаљинова добра, зашто ти осуђујеш политику ЗБОРА, који има само један циљ, да спасе од распада своју земљу, а не и онај који Стаљин има - да изазове светски рат, ради светске револуције? Или ако политика ЗБОРА заиста није добра, како може бити добра политика совјетска према Немачкој? Зашто се на њу не окренеш, зашто је јавно не нападнеш?

Зар и од ове дволичности коју си овде показао не излази једно: да ти је дража Совјетија, као "тврђава светске револуције", из које ће мисао марксистичка, у погодном тренутку начинити испад у остали свет, него ова земља, у којој живиш и коју називаш својом? Јер Совјетији дозвољаваш за њен спас оно што својој не дозвољаваш. -Добацисмо ми својим противницима, који да не би умукли, повикаше из гласа познати свој рефрен:

- "Доле! Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле издајници! Доле плаћеници!" - А ми? Ми слегосмо раменима навикли на ово сиктање змије коју смо на реп стали.

Затим дође и сам рат. Показа се да Хитлер заиста има и снагу и вештину. Показа се да није блеф оно што је он говорио.

А показа се и политичка незрелост и војничка неспрема "великих демократија". Показа се да су оне пошле у рат, уверене да ће Совјетија с њима, јер су "комунизам и фашизам заклето непријатељи". А место тога, уочи самог рата, Стаљин се нагоди са Хитлером и даде му одрешене руке на западу, против "демократија", обећавајући му обилату помоћ у сировинама, храни и бензину. За сваког другог, осим за "велике демократије", то би био знак да треба одустати од рата, који је политички већ изгубљен, јер је главна политичка претпоставка отказала а војнички исход крајње сумњив, јер је главна стратегијска претпоставка, о кљештима која Немачку треба да стегну, отпада. Али "велике демократије" нису ни водиле сопствену политику, политику својих народа и својих држава: њима је завладало међународно јеврејство са својим накотом духовним и својим политичким и економским полугама, и оне су сумануто упале у рат политички тучене, војнички неспремне, морално разроване.

Показало се да су дале гаранције Пољској, а да за спас Пољске нису учиниле ништа, - чак ни онда кад се видело да ће Пољска бити уништена, ако већ изгубљени рат не прекине. А кад је Пољска могла бити спасена губитком Данцинга, Коридора и Шлезеје, чак ни онда нису "демократије" имале толико памети да ствари одлуче у интересу Пољске, у интересу свом, у интересу своје коже. "Не! какав мир", говорили су заслепљени, "сад би" Хитлер хтео мир, јер тек сад иду тешкоће за њега" Рат до победе!" И Пољска је пропала, "Заштитници малих народа, и најмирољубивија сила света", Совјетија, као хијена на мршу, изишла је из сенки и дочепала се великих делова Пољске "ради заштите живота, слободе и имовине своје једнокрвне браће", како је то Молотов објаснио, - да би на тај начин иронија била већа, јер шта је Совјетија учинила са животима, слободом и имовином својих рођених грађана?

Показало се да "демократијама" ни после тога не пада мрак с очију. Неспремне, оне су сад на сваки начин гледале да рат прошире на другом крају Европе, не би ли некако тај рат трајао а оне се за то време спремиле.

Ми смо тада указивали да су сви напори "демократија" уперени да изазову "запаљење плућа" или у Скандинавији или на Балкану. Говорили смо да ће свако такво запаљење плућа да се сврши катастрофом по дотичну земљу која то дозволи, јер ће Немачка све учинити, а средстава, благодарећи свом повољном стратегијском положају, и спреми, има довољно, да запаљење брзо ликвидира.

А неспрему "демократија" да искористе повољне прилике, најбоље је илустровала Финска епопеја где за време од три месеца "демократије" нису биле у стању да пошаљу озбиљну помоћ Финцима, кад су за собом могле имати и Норвешку, већ су то хтели учинити тек кад је Финска била приморана да закључи мир, кад је већ било уствари доцкан.

Али још боље њехова тежња да "запале плућа Немачке" огледала се у Норвешкој трагедији. Пошто су више пута повредили неутралност норвешких територијалних вода, Енглези су 8-IV-1940 објавили да су положене мине у норвешким територијалним водама. Ми смо то на две три недеље предвидели и рекли да ће реакција Немачке бити муњевита. А чим смо чули саопштење о полагању мина, рекли смо да ће кроз 24 сата Норвешка бити окупирана од Немачких трупа. То се и обистинило, јер су већ сутра дан 9-IV-1940, норвешке луке окупиране истовремено. Али овога пута поред Норвешке, окупирана је и Данска. Оно што су после тога "демократије" чиниле у Норвешкој показало је колико смо били у праву кад смо тврдили да немају ни здравог политичког разбора, ни довољно војничке спреме да својој непаметној политици обезбеде бар војнички престиж.

Догађаји у мају и јуну месецу 1940 год. пад Холандије, Белгије, Луксембурга, беспримерни пораз Француске и њена капитулација доказали су, да су "демократије" војнички и морално неспремније него што смо и сами мислили, - док су напротив подвукли "савршеност алата" којима Хитлер располаже у обновљеној Немачкој војсци.

С друге стране показало се, да што више рат траје, све већа опасност настаје и за остале незарађене делове Европе. Услови, пак, под којима би се рат могао избећи 1-X-1939 год. постали су тежи за његово окончање кад је већ избио и показала се стварна снага Немачке а слабост њених противника. Али уместо разбора, на страни "демократија" одјекивало је увек једно: "Рат до победе".

А да је било разбора на њиховој страни, "демократије" би водиле своју политику, тражећи у своме бићу "законе своје политике".

Да су оне пак пронашле ове "законе", оне не би никад дозволиле да њима, њиховим најосновнијим установама и интересима, завлада јеврејство са свим својим накотом.

Зар би Француском могао икад, - да није била демократија, - да није била под утицајем туђина, - да није занемарила потпуно "законе своје политике", - могао владати у само предвечерје њеног беспримерног пораза, фатални дегенерик, јеврејин Леон Блум, са читавом хордом својих саплеменика? (У самом његовом првом кабинету било је четири министра и државна потсекретара јевреја, а од 90 начелника, колико је било свега у кабинету министара, општих одељења и шефова кабинета, било је 40 јевреја и 40 француза масона, а само 10 француза немасона).

Зар би Француска могла дозволити да у време највећег наоружања Немаца, у њој почне безобзирна дезорганизација поглавито ратне, и то ваздухопловне индустрије, да тамо нису седели на влади све сами "антифашисти", јевреји, масони, социјалисти и да ту владу нису помагали комунисти по наредби Стаљиновој? Зар би Енглеска икад могла дозволити да у време, које је јасно показивало да се иде судбоносном разрачунавању, њено огромно царство стоји на тако славим ногама, без сталне војне обавезе, а на систему добровољачке или најамничке војске, без довољног кадра да може мобилисати, у случају потребе своје огромне резерве у људству, без довољно оружане и сталне опреме за наоружање људства, без одговарајућег ваздухопловства, па чак и са недовољном поморском снагом да одговори потребама савременог тоталног рата, - да њоме нису владали масони, и да њихова владавина није у ствари владавина међународног јеврејства?

Зар би у Француској могао доћи за министра националног васпитања Жан Изаија Зеј, чистокрвни јеврејин, разуме се, масон, а иначе песник чувене песме посвећене француској тробојци, у којој се ова назива прљавом крпом за брисање задњице (песник је песму испевао после 1918 г. и рата кад је под том "крпом" пало 1,500.000 младих Француза), да се Француска није одрекла "закона своје политике", па постала "демократија", којом су зато завладали само јевреји, и сви које су они засенили својим духом?

И зар би се могло десити, да Француском нису владали јевреји, масони и остали које они осенише својим духом, да чувени конгрес левичарског учитељског синдиката, у којем је било учлањено 80.000 француских учитеља, доносе резолуцију у Нансију, августа 1935, а на 18 месеци после доласка Хитлеровог на власт, по којој је дужност Француског учитеља да ради на моралном разоружању Француске.

Али овде нас пресекоше наши противници: Јевреји, масони комунисти и сви остали под сенком њиховог духа, прекинуше нас и повикаше.

- "Па да! издајници фашистички! Тако је. Све је то доказ да смо и ми и наши једномишљеници у осталим демократским земљама били увек мирољубиви. Нисмо ми као Хитлер и Мусолини крвожедни тирани и отимачи. Ми смо хтели, желели и мислили само на мир!"

Стој роде лажљиви и притворни!

Сад ћемо те разголитити:

Кад су у тој истој Француској, родољуби и најбоље Француске главе, устали против твоје политике, тврдећи да је она била мирољубива само док је Француска била снажна, да је за то време радила на њеном политичком, економском и војном расулу, а чим је Француска постала стварно слаба, благодарећи тој њиховој акцији и спремању друге стране, да је та твоја политика постала ратоборна. - Кад су ти француски родољуби и најбоље главе, Морас, Гактос, и други устали свом снагом против те твоје ратоборне политике, која је то постала, онда када је Француска очигледно тек учињена слабом, па тражили да Француска не улази у рат, зашто си их ти "мирољубиви" јеврејско-масонски роде и породе хапсио па чак и издајницима и плаћеницима правиво, као ово сад нас?

Није нам јасна та твоја "мирољубивост". Објасни нам је. Ти си био "мирољубив" док је Француска била јача од Немачке. И онда си из "мирољубивости" радио на њеном разоружавању и ослабљавању. А кад си у томе успео довољно, и друга се страна за то време учинила преспремном, онда си заборавио мирољубивост, онда си постао ратоборан а родољубе који су видели чему се тиме иде бацио си у затворе као најгоре пропалице и издајнике. Баш као сад и нас. Или још боље, реци нам, за чији си рачун радио? Јер за рачун Француске ниси. То се види. Реци нам за чији си радио?

- "А ви бисте хтели, шиште у бесу наши противници, да ми пустимо на миру Хитлера да једе једну по једну земљу у Европи? И то све саме демократије! Е то не! Француска и Енглеска су морале објавити рат - јер да то нису урадиле, онда би се бесмртно обрукале".

- Притворни и лажљиви роде, одговарамо ми. Вама је ненадмашни политички пророк (истина и он је по теби био "фашиста") Жак Бенвиљ унапред написао, после рата, шта ће бити са миром који си ти у Версаљу крпио. Он је тврдио да политичка потреба онаквог мира јесте само крајњи национализам у политици и Француске и Енглеске, а наслоњен на огромну војничку снагу. Иначе, ако се неће то, већ се хоће демократија са њеним последицама, онда ће се Немачка подићи, постаће национална и социјална република (то је Бенвиљ написао октобра 1918 кад ни Хитлер није знао да ће постати Вођа национал-социјалистичке Немачке), која ће збрисати све резултате од 1918 год. и заузети далеко утицајније место у Европи него што је 1914 год. имала.

То што је Бенвиљ написао, што су Морас, Гактос, Делбек и остали, сваког дана понављали, то си морао и ти знати. Ти си имао да бираш или јаку Француску, или ако то нећеш, ти си самим тим изабрао јаку Немачку.

Ти си радио свим силама против снаге Француске. Морас, Гактос и остали указивали су ти где то води. Ти си шиштао у Француској на њих, као данас што шиштиш у Југославији на нас. И кад си, угушујући на све могуће начине њихов глас, успео да Француску сасвим ослабиш, ти си тада сасвим заборавио на своју "мирољубивост" и одједном си решио да Француска мора ратовати.

Ти дакле, очигледно, ниси марио за Француску, јер да си марио ти тако не би радио. Ти си марио само за демократију. Рат од 1-IX-1939 у који су уведене неспремне Француска и Енглеска, био је рат за "демократију",

Ти велиш да би ми хтели да пустиш Хитлера на миру да поједе једну по једну земљу. Хајде да разговарамо, ако ти је могуће, разумно.

Па због чега је рат искрсао 1-IX-1939 године? Да ли се сећаш? Због Данцинга и Коридора! Хитлер је тражио да анектира слободни, а не Пољски град Данцинг, и да му Пољска да Коридор који је секао Немачку на два посебна дела?

Енглеска и Француска су два дана доцније ушле у рат. Да ли су спречиле Хитлера у његовој намери?

Таман посла, не Данцинг и Коридор већ је цела Пољска уз садејство Стаљиново, пропала.

Шта мислиш, да ли би то било за Пољску боље, него ово сад?

И шта мислиш, зар то не би било боље и за Данску, и за Норвешку (поред Финске и балтичких држава) и за Холандију и Белгију и Луксембур и Француску?

А ваљда би се Хитлер тиме задовољио и постао миран?" - питају иронично противници наши. Не знамо. Али мислимо да би до сад имао мање земаља под својом руком него што их сад благодарећи твојој политици држи.

Јер најбоља политика за Хитлера то је ова сад: "рат до краја", коју ти водиш, пошто се он спремио, а други су неспремни, и зато рат до краја, под садашњим односом снага, значи само његов ход из победе у победу.

- "Е нећете, фашисти" довикују, нам већ именовани противници "нећете". Ви би хтели сад мир, кад се ствари окрећу на штету Хитлеру".

- Ми смо увек хтели мир, знајући шта је рат, роде лажљиви, одговарамо ми. А ти си био тај који си до рата довео, као што смо напред показали и доказали.

Али како се ствари окрећу на штету Хитлеру? Валда по томе што још није заузео Енглеску? Може бити да је никад и не заузме. Питање је: шта ће престављати та Енглеска, и какве користи може бити отуда за оне који сматрају да је слом Хитлеров услов њихове среће? Ако се њено садање рушење продужи, зар ће то бити она Енглеска која је била? А чиме мислиш ти да се Хитлер може победити?

- "Па ако не може ратом оно ће револуцијом" - одговарају наши противници.

- Ха, ту смо! Да, револуцијом! То би био управо твој циљ. То је онај главни, онај прави циљ због којег си ти до рата и довео и у рат упао. Да, револуција! Разумемо. И то не само у Немачкој, него и у Француској, Италији, Енглеској и на Балкану, и у целој Европи, и Америци, на целом свету.

Зато сте ви за рат до краја, јер иза њега ви видите "мрзост и опустошење". На томе је Драма савременог човечанства и замишљена. Редитељ њен, израиљ, није узалуд плео њену основу, не би ли остали слепи хришћански народи по њој откали Драму свога срама, своје пропасти и свога ропства.

И зато што то види и зна, зато је ЗБОР свом снагом својом био против оне политике коју су јевреји са својим духовним накотом тражили, а био је за ону која бар у овом делу света треба лукаве намере израиљске да омете, па слободу и мир наше земље да очува. Али не збунеше се масони и јевреји са осталим својим духовним накотом, већ повикаше из гласа:

- "Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле издајници! Доле плаћеници!". А ми их погледасмо, па рекосмо:

- Да, згодно је то, породе лажљиви, згодно је то тако виком спречавати глас истине. Али реци нам једно:

Кад оно узеше Италијани Албанију, а ми ни беле, упркос уговору који смо имали са њима, - не проговорисмо. Штавише неки функционери италијански причаху по Албанији како ће јој придружити и Ниш и Скопље а наши опет ни једне једине речи не рекоше. Зар није наш Билтен био једини глас који је достојанствено поручивао Италији да се прође кавге узалудне, јер наша земља није разграђено и пусто двориште, па се посао рђаво може свршити, - и то све чинио до год није његово писање допрло до самог Мусолинија и овај поручио нама, (а не нашој Влади, која није имала куражи да заузме достојанствен и паметан став) да се то више неће догодити, ма да нас је, истина, том приликом окарактерисао сасвим нетачно као "највеће италофобе?" А кад је тако, а тако је, - онда по чему смо фашисти, - по чему издајнице?"

- А што нисте никад против Хитлера писали? шишти лажљиви род. Ми се нисмо, одиста, трудили да пишемо нарочито против Хитлера, јер бисмо тако водили не политику каква је потребна нашој земљи и нашем народу, већ политику каква је потребна јеврејима и њиховом духовном породу. Али зато нема ствари о којој смо говорили а да нисмо истину рекли, па и онда кад, може бити, Хитлер тиме није био задовољан.

Тако у случају Чехословачке, (септ. 1938) кад је изгледало да је са Судетима дефинитивно решио питање Чешке и Словачке, ми смо тврдили да то није истина, и да ће Хитлер узети и Чешку и Словачку.

У случају Коридора и Данцинга, ми смо тврдили да Хитлер, улазећи у рат, чини погрешан рачун, јер се на овом питању има да роди, по јеврејском плану, Светски рат, а то, и ако је Немачка

спремна, нема уносног рачуна, већ због ризика којем се цео свет, па и Немачка излаже. А баш смо тај случај узели као доказ да често и они који су добро прозрели јеврејске планове, ипак борбу морају да прихвате по шеми наметнутој од јевреја.

А као Словени, с друге стране (већ смо то напред рекли) указали смо да ће главна историјска улога Хитлерова, ако Драма израиљева не буде испала онако како је редитељ замислио, бити да буде потстрекач и убрзач Словенског уједињења.

А кад је тако, а тако је, овда како смо ми хитлеровци и хитлеровски плаћеници?

И, зар ми нисмо хтели од своје земље примати плате и пензије, нити се икад грабити и за новац који би нам по људском праву припадао, а да примимо новад од туђина? Где ти је памет, роде лажљиви, кад ти већ душу Држи сотона?

А они противници наши, не могући да нам ишта одговоре, отпочеше пљувати.

Међутим, кад пљуваху на Збор, једну ствар увек гледаху да ставе у сенку, прелазећи преко ње као преко ствари неважне, и ако смо јој ми најважније место у својим разлагањима о спољној политици дали.

То је ово.

ЗБОР је тврдио, да ако наша земља у рат ипак буде увучена, она ће то бити првенствено због балканских ствари, и отуда је увек истицано да основа наше спољне политике мора бити балканска политика. И то таква балканска политика, којој се наша земља, ради свога добра, мора сва предати и служити, да би и друге балканске државе могла томе привести. Не буде ли хтела, говорили смо, наша земља да води ову и овакву политику, узалуд јој је неутралност: постаће то смешна и празна реч с којом на уснама не само да ће бити увучена у рат, него и у тешку и страшну своју трагедију. Ово наши противници и не покушаваху напасти озбиљно, већ више преко рамена, као мало озбиљно сањарење, недостојно "озбиљних државника" с потсмехом покушаваху исмевати, а кад би о томе и говорили, онда би то, не разговором, већ "ћаскањем" називали, колико да протуре своје мишљење о потпуној "нереалности" те наше зборашке мисли.

Док смо веровали у добронамерност њихову, ми смо се трудили да разбијемо то мишљење, јер нисмо видели колико су, и ако телесно нашега рода, духовно одрођени и јеврејском духу природњени. Али кад смо видели и ово, било нам је све јасно. А тада су и ови прогони Збора почели. Тад смо разумели да они свесно омаловажавају балканску политику, коју смо ми сматрали каменом темељцем спољне политике своје Отаџбине, и то не зато што мисле да је нереална, већ зато што не желе да буде реална, да буде остварена.

И тада нам би много штошта јасно.

Тако разумедосмо и ово.

Долазе нам људи из Бугарске и говоре: "Долазимо вам и ако нисте на власти. Долазимо вам јер видимо да ви најбоље разумете оно што ће доћи. Ваше гледиште је исправно али то треба да приме и они што управљају вашом земљом. Ако остане садашње стање Балкан иде новој катастрофи. Треба да се потрудимо да то спречимо.

Ако Југославија прими да дипломатски подржава према Румунији, повратак Јужне Добруце, према Грчкој, излазак на Бело море, Бугарска је готова да с Југославијом склопи такав савез какав ви заступате: Једна спољна политика, Једна врховна команда и војна политика, једна царинска политика. Ако хоће Југославија, уз то, да Бугарској врати "Западне покрајине" (срезове босилградски и царибродски), ако то хоће, - Југославија ће имати и срце и душу Бугарске, а то је веће нешто од "вечитог пријатељства".

Ми који ово говоримо немамо данас ни положаја ни пуномоћија. А немате ни ви. Али то није важно. Радите како знате да се то прими, јавите нам незванично да сте то успели. Тада ће доћи други наши људи. Они ће показати пуномоћија. Свршиће посао за ноћ. А сутра кад сване, један југословенски пук у Софију, један бугарски пук у Београд, да чувају стражу пред владарским дворовима и тако свет нека сазна за велико нам и преко ноћи свршено дело".

И ми то примамо и носимо. Куда? Свуда где мислимо да треба. Али преко тога се прелази са осмехом.

- "Боже, па ви у то верујете? То је само интрига да се убије балкански споразум!"

- А Ви, питамо, Ви верујете у "Балкански споразум?" Па то је празна дипломатска форма, која ће чим рат почне, показати одмах сву своју немоћ.

"Не, одговарају наши саговорници, не можемо насести ми тој превари".

- Дозволите нам, рекосмо ми, да Вам испричамо шта нам је један врло чувен, истакнут Бугарин говорио кад смо и сами показали извесно неповерење.

Овако нам је тај Бугарин говорио:

- "Ви нас сумњичите за неискреност, али пазите да вас овог пута ваше неповерење не превари".

Бугарска је данас принуђена да води политику пријатељства с Југославијом, не толико због спољне, колико због унутрашње своје ситуације, Врло много Бугара је и срцем и душом за Југославију. Водити супротну спољну политику, значи имати подељену Бугарску на питању спољне политике. А сваки паметан владар зна да је најубиственија подела и распра унутрашња она на питањима спољне политике. Да би то избегао, наш владар мора да води пријатељску спољну политику према Југославији.

Али не вечно. Ако Југославија то не схвати, па ако се у пркос свега што ми чинимо, држи "Балканског споразума" и најмање оправдану аспирацију Бугарска не буде хтела да помогне, онда ће се цар окренути целом народу и рећи: "Ето Ви сте хтели да водим југословенску политику, и ја сам је водио. Али Југославија води политику противбугарску. Разбрасте ли? Хоћу ли и даље ја да водим југословенску, а Југославија и даље против-бугарску?" Тако ће питати цар Бугаре и онда ће опет бити слободан, јер ће му сви Бугари дати за право: "Тази п'т ниси виновен".

Уозбиљише се наши саговорници, кад ово чуше, рекоше да ће видети и промислиги - па нити видеше нити промислише.

Нама је било јасно да ће на Балкану прво Румунија доћи на ред. Било нам је јасно да она не може бранити све према свима, јер ништа одбранили неће.

Нама је било јасно да је са нашег, балканског гледишта, најлакше и најкорисније да се Румунија сама од себе споразуме с Бугарском и врати јој Јужну Добруцу, да би Бугарску привукла истинском "Балканском савезу", ради одбране целине, самосталности и самовољности балканске.

Ми смо као на длану видели судбину Румуније. Говорили смо да ће Бугарска добити јужну Добруцу, хтели ми - не хтели, хтела Румунија - на хтела, добиће је без борбе, - добиће је, а не само да неће имати разлога да нам буде благодарна, већ ће имати повода да нам пркоси ("као да је против наше воље то било"). Добиће је, помоћу небалканском, а то ће њу потпуно бацити на небалканске струје.

Зато смо хтели да повратак Јужне Добруце Бугарској буде без икаквог небалканског мешања, да за ту жртву добијемо Бугарску за балканску мисао, те да и она схвати и прими да су дошла времена да ми балканци морамо сами и сложено бранити своју самосталност, своју целину, своју слободу, ма од кога претила опасност.

Али зар ко хтеде озбиљно говорити?

И било је онако како смо говорили да ће бити. Румунија изгуби Јужну Добруцу. Изгуби и Ердељ, изгуби и Бесарабију, па чак и део Буковине. Али ни она за те жртве, ни Балкан не добише никакве противредности. Напротив, то је показало слабост Балкана. То је показало његову несамосталност.

Али наши противници на све то довикују нам из гласа:

-"Доле фашисти! Доле Хитлеровци! Доле плаћеници!" А ми одговарамо:

- Заиста, ако Хитлер хоће да покори Балкан, као што ви мислите, - онда би његове планове највише омео онај ко би Балкан ујединио, - а ишао би на руку Хитлеру, онај ко би Балкан разједињен оставио и даље, и спречавао његову слогу и уједињење.

И ето, ми Збораши, које ви називате "хитлеровцима", "фашистима", "издајницима", и "плаћеницима", ми смо хтели сложан Балкан, - и не само хтели, већ указивали, већ и предњачили и радили да до тога дође, - па би можда у томе и успели, да нисмо наишли на вас који нас гоните и пљујете као издајнике. И штета што сте нас у томе ви спречили. Замислите, ако смо ми "Хитлерови плаћеници", а Хитлер хоће да покори Балкан, како би ви успели да нас с њим завадите, да га на нас озлобите! Па зар није? Он нас послао "да му предамо Балкан у руке", а ми рђаве слуге, ујединили

Балкан, па га нико, чак ни Хитлер, не може покорити. - Али ето, ми "Хитлерови агенти", радили против његове воље, - а ви његови противници и непријатељи радили онако како он хоће, ако хоће то што ви кажете. У томе је управо срећа Хитлерова до сад и била, што су такви противници његови управљали Чехословачком, Пољском, Норвешком, Холандијом, Белгијом, Француском и Енглеском, зато што је имао тако "паметне и далековидне" противнике као што сте ви, Хитлер је и добио толике европске земље и народе под своју власт.

- "Па шта хоћете да кажете? Да Хитлер ваљда не би хтео да се дочепа Балкана?" - шиште јевреји и њихов духовни накот.

- "Не знамо ми Хитлерове намере, па о томе не можемо ни говорити. Али знамо сигурно да ако се буде радило непаметно, или мало паметно, као до сада, да ће Хитлер ставити Балкан под своје. Знамо сигурно, ако се буде водила спољна политика по жељи јевреја, масона, комуниста и осталог духовног јеврејског потомства, знамо сигурно да ће таква политика управо гурнути Балкан Хитлеру у руке, - одговарамо ми. Постоје многи разлози који говоре да би Немачка своје интересе могла сложити са мирним слободним и сложним Балканом. Али она нема ни воље ни времена да га таквим прави, ако он то није. А отуда и опасност за Балкан и могућност да га Хитлер умирује.

- "Може! Али преко новог Косова!" - завикаше јевреји, масони, комунисти и остали род јеврејски.

- Косово је свето, велико. Прво зато, јеврејски накоте, што је на њему пао и Кнез честити са осталим јунацима. Кнез који је тај пут слободно одабрао. А ти ћеш, дође ли до новог Косова, гледати свим силама да на њему, не само не паднеш, већ и близу да не будеш, па ћеш се вероватно трудити и да измакнеш.

Па је, затим, Косово свето и по томе што, је Кнез честити прво све чинио да до њега не дође, па као последње средство примио Косово. А ти, јеврејски накоте, ништа нећеш да чиниш што ти се предлаже, већ и оно што друти чине, ти гледаш да ометеш, и ту самоубиствену политику ти покушаваш да огрнеш Косовским ореолом.

- "Доле фашисти! Доле хитлеровци, туђински агенти и плаћеници!" - завикаше тада јевреји, масони и комунисти са осталим породом јеврејским, не би ли тако заглушили наше речи. Али ми имамо још један најновији доказ за исправност свога гледања. То је случај Грчке.

Крајем августа ми смо писали да ће после Румуније доћи на ред Грчка. Писали смо да ће то питање изазвати Италија, крајем октобра, својим нападом на Грчку.

Писали смо, затим да ће то Италија изазвати на питање енглеских гаранција датих Грчкој.

Писали смо даје то изванредно важно за нас, да наша полити.к.а. то треба да спреч.и. Рекли смо чак и како.

Казали смо да се то може спречити двоструком акцијом: у Атини и у Берлину. У Атини, да се Грчка одрекне гаранција, јер на том питању ми с њом не можемо бити заједно, пошто, сасвим паметно, нисмо сматрали да треба да их сами примимо, па ако се одрекне, а ипак буде нападнута од Италије, да ћемо у том случају и сами бити на њеној страни. А у Берлину треба рећи: да се Грчка одрекла енглеских гаранција, али да зато, ако се заиста жели мир, на Балкану као што Немачка то тврди, Италија не сме напасти Грчку, јер у том случају смо и ми на страни Грчке.

Да је тако рађено, постоји врло велика вероватноћа да би акција успела, да би напад на Грчку био спречен. Ако Грчка пак не би послушала, Југославија би обезбедила своје интересе онако како би национално-стратегички разлози наређивали. А ако би Грчка послушала, па ипак била нападнута, онда би наше место било уз њу, јер у том случају имала би доказ, да нам и иначе престоји рат, после пропасти Грчке.

Али наш глас није био услишен, као и у другим стварима. И ако је морало бити јасно да ће, не спречи ли се, сигурно доћи до италијанског напада, наша дипломатија није прстом макла да то спречи, као да тај рат неће избити у непосредној нам близини, као да ће бити негде на Камчатки или у Аустралији, а не на најосетљивијем делу Балкана.

Место тога одговорено нам је кад је рат већ избио и кад смо се жалили што нисмо били услышени: "Па зар ви верујете да би се успело, да смо вас послушали?" Погледали смо у чуду свог саговорника, и одговорили му:

- Тешко болесноме позову лекара и овај препише једини лек који би могао помоћи, и оде. А кад буде поново позван, и виде да болесник иде смрти, па упита због чега му нису дали преписани лек, доби одговор: "Па зар ви верујете да би се успело да смо му дали?" - Шта мислите шта би лекар могао и смео одговорити на то питање? Или да узме капу и без речи оде, остављајући питање да сами себи даду одговор, или он њиховој несвести, и несавесности и неосетљивости да да право име, и да их оптужи јавно за смрт која ће доћи а која се могла избећи.

Ко има право то да пита кад му се на два месеца раније каже тачно шта ће, и кад ће и како ће бити - и даду му се упутства шта се једино може радити па да се то избегне?

Ко је тај ко може и сме скрштених руку чекати да речено време прође, не предузимајући ништа да то спречи? Кад би то била у питању болест и смрт једнога човека, неупотреба преписаног лека, кад је то једино чим се може болест излечити, равнало би се са злочиним убиства. А кад је у питању, не живот једног, већ живот, мир, имовина, слобода, здравље стотине хиљада, и мир, слобода и целина читавог нашег народа и државе, онда шта треба рећи онима који саветодавне путеве избегавају, с висине своје уображене питајући, кад се већ зло догодило: "Па зар ви верујете да би се успело?"

- "А по чему опет, шиште јевреји, масони, комунисти и остали пород духовни израиљски по чему опет да би успело да су Збор послушали?"

- Не треба ми да доказујемо, роде притворни, одговарамо ми, да би тај пут помогао, већ они који савет нису примили, они треба да доказују да савет није ваљао и да га за то нису примили, они треба да доказују да савет није ваљао, а то је доказати заиста тешко. Доказали би најбоље да су радили по савету нашем, па да ипак нису успели.

Ех! А то баш нису хтели!

И тако је дошло оно чега смо се бојали, и од чега прети највише опасност миру, и од чега прети слободи и целини нашој, - рат на Балкану.

- "Фашисти! Хитлеровци, повикаше јевреји са својим накотом, баш добро што су напали Грчку, ето видите како су прошли. А ви сад хоћете да Италијани не буду тучени!"

- Лажљиви породе! Ти добро знаш да проблем и опасност није сама Италија, па отуда ни опасност за Балкан и нас није минула, ако Италија претрпи и потпуни пораз у Албанији.

А ми видимо даље него ти. Или бар што хоћеш да покажеш да видиш. И зато нисмо шупљоглави да оне друге опасности, које нам овај сукоб на нашим вратима доноси, не разумемо.

Али таман ми у овом разговору, а отпочиње гоњење Збора, бесомучно, безаконно, бестидно.

Сад је државна власт узела на себе да нас гони. То су додуше чинили и многи режими пре овога, увек пред главу себи. Али ово гоњење, изгледа, да треба да је безочније од свију, бестидније од свију, безаконије од свију.

Забранили су рад ЗБОРА, а нису нам дали ни решење да се жалимо, као што то закон прописује.

Тврде да нисмо испунили услове законске, а тек сад врше "проверавање", страшењем, хапшењем и присиљавањем људи да се одрекну својих потписа, а и обманама (дају им на углед потписе који заиста нису њихови а које им ни ми нисмо дали).

Затворили су људе из вођства у Главњачу, чак и жене, и сваки дан затварају нове, па никоме од њих не саопштавају ни пресуде и решења, тако да нико од затворених не зна по коме је основу лишен слободе.

Затворенима не дају састанке, не дозвољавају у последње време ни ћебе ни сламњачу. Чујемо да су неке чак и тукли. А јавно су тучом претили.

Претседника Збора, и ако се стављао на расположење властима, нису затворили. Њега су пратили агенти на улици, у ресторану, чак и у цркву, у аутобусу, у колима, у железници. "Остављајући га на слободи" дотерали су дотле да су сваког, ко му је дошао у стан, легитимисали, па су му потом једноставно саопштили да не сме више никога, па ни најрођеније примати.

Тада је он решио да се склони, где буде могао и знао, да би изазивајући понижење и злостављање избегао, да би делић слободе, макар ради ЗБОРА, сачувао. И отуда из свог склоништа, ово и пише.

Отуда из склоништа, он пише, не ради својих другова, ЗБОРА и себе, већ ради своје земље, и пита:

Шта значи ово гоњење?

И мора се на то одговорити. Али неће он. Одговориће владин лист "Време". Ево како.

Познато је да је "Време" пре три месеца отворило жучну кампању против јевреја и масона. Читаве серије чланака, свакодневно и врло жучно, "Време" је доносило о тој ствари.

Ми смо одмах на то написали да нам та борба не изгледа искрена. То је као и познате изјаве Драгише Цветковића, само понижавајуће "шминкање", и "маскирање", пред Немачком и Италијом. Јер како би борба била искрена кад масони седе на најважнијим местима у Влади и држави.

Ми смо одмах на то написали да уопште није потребно растурање масонских ложа. Довољно је само да се објаве аутентични спискови масона. Али место правих спискова у јавност су пуштени лажни спискови.

И ето доказало се да борба није искрена. А истовремено са почетком овог гоњења ЗБОРА "Време" је престало писати против масона и јевреја.

Отуда је јасно ко врши гоњење ЗБОРА: државни апарат који је у рукама масона и јевреја. Једно време је изгледало да ће се држава њиховог утицаја ослободити. Али само изгледало, јер је за познаваоце било јасно да је то само привремена маска. Сад је само та маска пала.

Сад масони говоре: "Љотића треба убити". (Разговор између Јеврема Томића, председника Београдске општине и др. В. Ћоровића, професора универзитета на вечери у част тузланских муслимана). И све ово што се сада са ЗБОРОМ чини, долази од масона, као најутицајнијег јеврејског накота.

ЗБОР ће то гоњење издржати, макар изгубио многе главе. Јер ЗБОР је скуп истина, које се не могу растури, љубав и пожртвовање, које се не могу уништити, и другарство, које се не може растури.

Али чему то оргијање јеврејског накота води у данашње време?

"Издајници фашистички и плаћеници, довикују масони, води одбрани земље, коју би ви хтели да издате".

- Не води одбрани земље, лажљиви и притворни роде и накоте јеврејски - одговарамо ми - већ води пропасти земље.

Ми збораша смо хтели прави пут одбране земље.

Хтели смо прво, да се наш народни живот врати основама свога народног духа и морала, да засолимо свој живот Правдом и Истином, Јунаштвом и Мучеништвом. Али то нисте хтели ви, јевреји, масони, комунисти и остали накот духа израиљевог, знајући да ће прави народни дух и морал довести да и држава буде народна. И зато се народни живот удаљавао од својих духовних основа, зато што то вама није ишло у рачун.

Хтели смо затим, да држава буде верни алат народне судбине, да нам буде народна у правом смислу те речи, не само по форми да је национална, а стварно да је ненародна. Али ви то нисте хтели, јевреји, масони и комунисти и остали накот духа израиљског, знајући да ће права народна држава довести да нам и привреда буде народна. И држава нам је остала ненародна.

Хтели смо напослетку, да нам привреда буде заиста народна, а не туђинска интернационални капитал да нас исцрпљује, а изнутра да нам омогућава правду и благостање. Али то нисте хтели ви јевреји, масони и комунисти и остали накот духа израиљског. И привреда нам је остала туђинска.

Хтели смо, једном речју, оно што ће државу учинити чврстом и снажном. Ви јевреји, масони и комунисти и остали ваш род, ви то нисте хтели. Место свега што државу чини снажном, ви сте тражили све оно што је ослабљава: "демократију" (праву или лажну све је једно), "права народна" (свеједно, истинска или лажна), све сте радили оно што су ваша јеврејска и масонска браћа радила по Енглеској, Француској, Чехословачкој. И било је увек онако како сте ви хтели.

Хтели смо не само "неутралност" као реч, већ смо хтели да својој земљи и Балкану обезбедимо истински мир. Видећи јасно догађаје који долазе, ми смо знали да се мир не може обезбедити "неутралношћу" само. Зато смо тражили, нудили, указивали на могућност да Балкан, и пре 1-IX-1939 год. још, уреди сам све своје односе, да би нови рат дочекао духовно уједињен. Ми смо то говорили, писали, конкретне могућности налазили. Ви сте пак то, ви јевреји, масони, комунисти и остали ваш род, намерно у сенку бацали као "неважно", или као "романтично", и с потсмехом окретали главу од тога. И Балкан је остао разједињен.

Ми смо видели како рат долази нападом Италије на Грчку, и време му тачно одредили, и указали шта треба да чинимо одмах, благовремено да рат спречимо. Ви сте то, ви, коме смо већ сто пута име изrekli, ви сте то с омаловажавањем примили, као неозбиљну ствар третирали: у засенак бацили. И рат је дошао.

И сад ви шичете још на нас. И моћним својим тајним утицајима, гоните нас, који нисмо зидали ни једну кућу, док се вашима ни броја не зна, што нисмо оснивали тркачке штале купујући скупочена грла, што нам ни на ум није могло пасти, да купујемо скупочене огрлице, нити да учествујемо у приватним индустријским предузећима, нити чак и поштеним радом макар богатимо, већ стално у бризи и страху, пред догађајима које смо видели и које видимо, да сиротујемо, и мучимо се а непрестано на земљу своју и народ свој, ради њеног добра, да мислимо - нас гоните.

Сметамо вам у "одбрани земље", јевреји, комунисти, масони и остали накоте духа израиљског? У коме делу одбране сметамо? Врло радо би да знамо и да се уклонимо да не сметамо.

Да ли сметамо у томе, што смо у унутрашњој политици наше земље указивали на праве путеве, а ви на лажне, па се показала наша истина а ваша лаж?

Да ли сметамо у томе, што смо у спољашњој политици све главне догађаје унапред тачно предвидели и објавили, а ви увек погрешно видели и неправилно закључивали, па се је видела и наша истина и ваша обмана?

Да ли у томе сметамо, што смо видели унапред долазак претешких времена, па говорили да народ мора наћи дух свој стари, јуначки и мученички, а Ви сте радили, и речју, и делом, и примером, да народ напушта тај свој стари дух?

Да ли пак у таме сметамо, што у прошлим ратовима, нисмо као ви, били по Француској, Швајцарској, Енглеској и Грчкој већ на самом фронту, или по таме што сутра, дође ли до несреће, коју хтедосмо спречити, нећемо опет као ви, бити, свуда само не тамо, где се јунаштвом и мучеништвом кроји судбина народа?

Одговори нам роде притворни, у чему ти сметамо?

- "ЗБОР је сметња, јер тврди да нема опасности по нашу слободу и независност" - одговара у глас род лажљиви.

А кад је ЗБОР, и где, то тврдио, роде и накоте породе јеврејског?

Зар, напротив, у време кад си ти говорио и радио као да нигде облака на небу нема, зар ЗБОР није сам, као Касандра у Троји, говорио о тешким и тучоносним облацима што, као црна ноћ, долазе?

Зар, није тамо ЗБОР почео свој рад тврдећи да иду грозне буре, којима се ни крај ни смисао не да одредити? Зар није само ЗБОР, од почетка свога, тврдио да се већ чују подземни трусови који ће свет испреметати?

Зар није унапред говорио да сваки народ који тога не буде свестан, и завремена не нађе свој пут, већ дочека дугу и црну ноћ, која иде, неспреман, тај зору новог дана тешко да ће дочекати? Зар није ЗБОР, говорећи о томе, рекао за тај народ, да ће бити током црне и дуге ноћи млевен и смлевен, трвен и сатрвен?

Има ли икога ко је тако рекао, ако ЗБОР то није рекао довољно одређено, јасно и претешко?

- "Да, то је ЗБОР рекао, вели род лажљиви, али увек је тврдио да нема опасности од Немаца".

- И ту лажеш, роде лажљиви.

ЗБОР је само једно говорио, да нас та опасност може мимоићи ако поступимо онако како је видео и објавио да треба да поступимо.

- "Али ето опасност долази!" - вичу јевреји са накотом својим духовним.

- А јесте ли дали да се поступи по саветима ЗБОРА? Да ли сте један једини савет послушали? Зар нисте све до једног саботирали, бацили у запећак, савесно немарно? И сада вам је ЗБОР сметња!?

- "Али и ЗБОР своје савете мења. ЗБОР је у последње време говорио друкчије, а раније друкчије?" - добацују они што смо их сто пута њиховим именом назвали.

Сигурно. Мења се ситуација, па се и савести мењају. Ко не послуша лекара у почетку болести, томе онај првопрописани лек неће бити довољан за исцељење кад је болест дошла на врхунац, или кад буде догнала болесника до смрти. Тако се и лекови, према степену развоја болести, морају мењати: лакши и беспаснији за почетак, тежи и опаснији, у колико је болест више одмакла.

Али да ли је лекар крив за то, или они, који га свесно и намерно нису хтели слушати?"

- "Вас треба и без суда убити!" - дрече масони, као најсмелији и најповлашћенији од накота јеврејског.

- "Зато ти тако, одговарамо ми, јер то твојим рачунима тачно одговара, "породе удовичин".

Мислиш да ћеш тако онемогућити Истину и Правду, ти што си припасао кецељу од свињске коже, "породе Адонирамов".

Али баш ту се љуто вараш. Ево ти Истине још сад пре него би ти успео у својим подлим намерама, зато баш и пишемо ову књижицу. Зато је по цену животних опасности наших другова штампамо, зато ћемо је бацити у свет да се Истина сазна.

Хоћемо да се зна зашто су савети, молбе и преклињања наша омаловажавана, угушивана, бојкотована и зашто је прокоцкана и сама судбина наше земље.

Како је било могуће примити мисао Збора, тј. како учинити да се народни живот врати основама духовног живота, - да га поново осолимо Правдом и Истином, Мучеништвом и Јунаштвом? Било је могуће, прво уклањањем утицаја масона, јевреја и осталог духовног им порода у томе нашем народном животу. Да не би тај утицај био отклоњен, с висине, савети Збора подло су оглашени за "гусларско поштење", а из низине, чуло се кефтање: "доле фашисти, доле хитлеровци"

Како је било могуће примити мисао Збора па да се држава учини верним политичким алатом народних стремљења и народних интереса. Било је то могуће прво уклањањем утицаја јевреја, масона, и осталог јеврејског рода у политици. Да не би тај утицај био уклоњен, оглашени су, с висине, сви савети наши за "песничке и импресионистичке", а из низине, се чуло кефтање "доле фашисти, доле хитлеровци!"

Како је било могуће примити савет Збора па да останемо при оваком ходу светских догађаја изван рата, неутрални, мирни, на сложном Балкану? Било је могуће прво уклањањем утицаја јевреја, масона и осталог духовног им рода, те да више волимо себе, а мање мрзимо друге. Да би се уклањање тог утицаја спречило, предлози Збора су, с висине, са презрењем бацани сви до једног у запећак, а одоздо, из низине, се чуло кефтање: "Доле фашисти, доле хитлеровци!"

Како је било могуће примити последње предлоге Збора који су предвиђали тачно, и по начину и по времену наступања, напад Италије на Грчку, спречити то и тиме рату не дати да дође до наших врата? Било је могуће ликвидацијом утицаја јевреја, масона и осталог им накота израиљског, јер они нису желали да се тај рат спречи. Да не би тај утицај био отклоњен, на предлог Збора се глава није хтела окренути, а кад је од Збора предвиђен, напад Италије дошао, онда је почело и ово безаконно гоњење.

Једном речју: и данас после свих пропуштених прилика може бити спаса и мира земљи нашој и народу нашем. Али ни спаса, ни мира не може бити друкчије него само по цену уклањања утицаја јевреја, масона и осталог духовног јеврејског порода из јавног живота.

И зато се Збор гони што он то зна и тврди, што је сведок да је сваки корак спасу и миру бојкотован, пошто се видело да корак спасу и миру земље јесте истовремено корак ка ликвидацији њиховог јеврејско-масонског утицаја.

ЗБОР тврди јавно, да кад би Југославија сутра добила Владу ослобођену сваког утицаја јеврејског, масонског и сличног им рода, да би та Влада била у стању да поведе земљу и народ са најмање могуће штете кроз идуће догађаје, док напротив, кобни утицаји Јевреја и његовог духовног порода. воде земљу РАСУЛЈУ, РАСПАДУ, РАТУ И ПРОПАСТИ.

- "То значи да Збор тврди, да ако дође до рата и пропасти да за то неће бити крив и Хитлер и Мусолини, већ опет јевреји, масони, комунисти и слични?" - питају лукаво наши противници.

- Нису Хитлер и Мусолини дужни да воде рачуна о интересима нашег народа. Они то чине о интересима својих народа. Отуда, ако штогод ураде на штету нашег народа, може нама то не бити право, али они су туђини, а ми морамо своје ствари водити како треба, па ако их тако не водимо, онда смо ми највећи кривци према себи.

И зато, ако услед утицаја јевреја, масона и свег осталог сличног им рода, дође до нерече, - онда имамо право да кривимо за тај утицај и оне, који га нису хтели уклонити,

А Збор то баш јавно и каже:

Комунисти, јевреји и масони нису хтели да дозволе ликвидацију овог утицаја,

Зато, не само да се гони без закона и сурово ЗБОР, зато се иде хладнокрвно и горем, и тежем: и држава може бити ликвидирана таквим радом, који безобзирно иде само за тим да се не отстрани и не ликвидира.

- "Е, претерасте", - рећи ће по неки добронамерни читалац. Од куд свуда видите јевреје и њихов пород? И какве везе има између јевреја и масона, и јевреја и комуниста?

Читаоче пријатељу, твоје питање показује колики је успех јеврејски у свету. На тако добронамерним и површним људима (не љути се што ти истину говоримо) и заснован је сав успех јеврејске завере против целог човечанства.

Јевреји и дан дањи верују да су изабрани народ и да ће доћи време њиховог царства над целим светом. Али такви као што си ти, читаоче пријатељу, васпитавани "реално" од школе, штампе, књижевности, филма, уметности (који су сви дошли под утицај јеврејског духа), то, разуме се, не могу да приме и буне се:

"То је лудост. Како би могло 15 милиона јевреја да завлада светом?"

А место сваког одговора, ми тебе, читаоче пријатељу, и твоју "реалну просвећеност" узнемиравамо с овим наизглед лудим питањем:

А да ли је теби познато да тај исти јеврејски народ, тако мали, расејан. по свету, без државе своје, без свог језика чак, данас већ влада светом - духовно, политички, економски и финансијски.

Све велике светске банке су у његовим рукама.

Највећи део индустрије, саобраћај, руде и шуме целог света налазе се у његовим рукама.

Највећи део светске трговине је такође у његовим рукама.

Само пољопривреда и занатство није у његовим рукама. Али кључеве од пољопривреде држи опет јеврејин.

Највећи део филмске индустрије и скоро све биоскопе у свету држи јеврејин.

Највећи део приватних позоришта и опера држи јеврејин. А и у државним је посредно од највећег утицаја.

Огроман део светске штампе и књижевности држи јеврејин. Највећи део издавачких предузећа у свету и највећи део књижарске трговине држи јеврејин.

Огроман је утицај јевреја на политику и нарочито спољну политику највећих земаља на свету.

У толико пута поменутој Драми савременог човечанства, коју ти, драги читаоче, саветујемо да прочиташ, налази се карактеристичан приказ и доказ о томе.

Јеврејски народ за који се ти, читаоче пријатељу, чудиш да га неко може и сме обедити, да он, мали и вредан, додуше, има амбиције и тежњу и веру да ће он сам моћи да овлада целим светом, тај мали народ од 15 милиона већ данас уствари влада, више него икоји други народ, духовним, политичким, економским и финансијским животом целог осталог света.

И то је постигао за "рекордно" време од 150 година, од Француске револуције до данас. А што је најглавније, то је тако вешто радио да си ти, читаоче-пријатељу, као и легион тако исто добронамерних и сасвим површних људи у свету, у стању да скочиш у очи ономе ко покуша да то каже и докаже.

А што је нарочито интересантно, сви ти површни и добронамерни, врло су осетљиви и љубоморни на друге народе. Сваки час, с правом или неоправдано, виде немачку опасност, или

италијанску, или француску, или енглеску, или руску, или јапанску. Међутим, кад им се изнесу цифре и ипак докаже да је мали народ од 15 милиона, расут по свету, без државе своје, без језика свог, успео да у највећој мери завлада духовним, политичким, економско-финансиским сретствима целог човечанства, онда ту нису осетљиви и љубоморни, већ су љути на онога ко им то износи, јер не верују да је то истина.

То и јесте највећи успех јевреја: што су стварно увелико завладали светом, а свет то не види, не осећа, не љути се на њих.

А то је и био основ њиховог досадашњег успеха, као што је и предуслов њиховог светског завојевања.

Јер чим би свету то постало јасно, одмах би пропао цео њихов план, и одмах, у сваком народу, где та мисао постаје јасна, не само да постигнути јеврејски успеси пропадају као водени цвет, већ сваки тај народ постаје велика сметња и препрека светској јеврејској политици.

- "Па добро, питаш нас ти, читаоче пријатељу, кад су већ толико завладали, значи да су задовољни, а онда и све што ви њима придајете као план за даље светско завојевање отпада".

- Јевреји нису народ као други народи, одиста, - и зато је теби, читаоче наш, тешко да то схватиш.

Њима постигнути успеси нису довољни. Две ствари им у свету сметају, и све док ове не буду уништене, јевреји неће сматрати да су постигли свој циљ. Прва ствар је Хришћанство, а друга национализам.

Хришћанство је духовна препрека, Многи греше када Хришћанство сматрају јеврејском вером због историске везе хришћанства с јеврејством. А далеко је значајније за разумевање овог односа, не њихов историски сукоб, него њихово сродништво. Јеврејство је хтело да окује свет у своје обичаје, свој закон, своје схватање. Оно није схватило, да Бог и непокорне анђеле избацује, а камоли неће и народ који би хтео и Бога за вечита времена да веже у оквире привремене, који су некад, историјски схваћено, били и умесни и оправдани. Хришћанство је дошло, и на место Закона донело Истину и Љубав, које превазилазе Закон у свему. МОЈСИЈЕ је прописивао шта ће се јести и пити, и кад и како радити. Исус се тиме не бави. Он открива Очинство Божије и упућује људе, као синове Божије, да теже да стигну савршенство бескрајно савршеног им Оца. И што је најглавније, Исус на тај начин свима народима открива тај пут, те тиме руши старозаветски монопол јеврејском народу обезбеђен. А како ни у духовном погледу јевреји не могу без монопола, то је Христова слобода препрека сваком њиховом империјализму.

Национализам је политичка препрека. Док постоји национализам, нације ће имати своје сопствене државе. А свака држава, чак и она којом су успели потајно да завладају јевреји, док је везана за име и појам једног одређеног народа, само ако народ отвори очи и види свој стварни положај, за час се може претворити у прави, верни алат судбине дотичног народа. А чим се то деси, она се мора окренути против јевреја, што је довољно да за једну ноћ јевреји изгубе што су за 150 година лукавом и напорном игром стекли.

Отуда у хришћанске и националне државе јевреји убацују безбоштво, анационално, интернационално, као и филозофски и практични материјализам. Велике националне и хришћанске државе постају тако изједене и подгрижене, али још нису оборене.

Њих може оборити, као нагрижено стабло некада моћног раста, само изванредно јака бура. Та бура мора се поиздаље и многим средствима спрематити. У овом случају за јеврејски рачун ту буру треба да створи светска револуција, после хаоса, беде, јада и рушења, које доноси светски рат. А то је оно што смо већ напред рекли говорећи о Драми савременог човечанства, коју је лукаво припремио њен редитељ израиљ, за кога би ти, читаоче-пријатељу, главу дао да, изузев што једе семенке и кикирики, и што је вешт у разним трговачким стварима, за друго што није способан.

Баш то твоје мишљење, поред растурености јеврејске по свету, и привидне му неповезаности и неорганизованости, и дали су му могућност да ту Драму, на твоју несрећу, а своје задовољство припреми.

А нама није потребно да тражимо његову организацију. Главно је да знамо његову тежњу, да видимо како сви јевреји, заједно са својим породом духовним, поступају у складу с њом, да видимо да ствари иду тако како израиљу треба, па да закључимо да постоји његова моћна светска организација, која се пружила широм света, и која савршено делује онако како израиљу треба.

- "Па како то успева? - питаш нас, ти, читаоче.

- Рекли смо већ: као некад његов праотац Јаков, по коме и доби име израиљ, што слепог оца Исака превари, издајући себе за свог старијег брата Исава, (за оно што није), и облажући врат свој и руке своје "јарећим кожицама", да би тако лично, кад слепи рукама опипа, на рутавог Исава.

И данас јевреји никуд без "јарећих кожица". Издају се увек за оно што нису. Префарбају се. Маскирају се. Али увек остају само јевреји, који носе мржњу и презрење за све хришћанско и национално, који верују да су изабрани народ, којем је Бог обећао владу над целим светом.

Али не би могли сами никако успети. Велики је свет. Затворио би се сваки усе, као пуж у кућицу, и јеврејин би остао напољу, да он нема свој накот духовни и своје полуге.

Накот су му масони и марксисти, поглавито комунисти, а полуге су му демократија и капитализам.

Накот је оно што се накопило. У овом случају ово није накот телесни, већ духовни, поред духа јеврејског, оно што је под сенком његовог духа.

Ако си мало мислио и пратио шта се дешава у свету, ти мораш, читаоче пријатељу, знати да болшевизам, односно комунизам, није ништа друго већ у праксу стављени марксизам. А марксизам су засновали својим учењем. два јеврејина: Маркс и Енгелс.

Историјски марксизам је био потребан јеврејима прво да свакој нацији, унутра, створи унутрашњи фронт против духа те нације, нарочито против Хришћанства и против национализма.

Запитај се, читаоче-пријатељу, запитај себе: зашто марксизам, ако му је циљ само такозвана социјална правда, зашто напада на национализам и на Хришћанство? Зар не би били природније да се социјална правда захтева баш у име национализма и Хришћанства? Замисли се мало. Немој хитати са одговором. Застани, задуби се мало, против свог обичаја. А при том не заборави једну, пажње достојну ствар: Као по правилу неком, марксизам не тражи људе који су пуни љубави за оне који пате, већ само људе који су пуни мржње за оне који су у добром или мало бољем положају од оних. који пате. Зар није један од совјетских биографа Лењинових написао ову тачну карактеристику његову? "Он (Лењин) је више мрзео буржоазију него што је волео пролетаријат". Ако заиста тражиш истинит одговор на питања којим смо се усудили да твоју површну добронамерност узнемиримо, онда ће одговор бити само овај који смо напред изнели. Љубављу би се и у национализму и у Хришћанству, и баш у њима, дала остварити највећа могућа социјална правда. Али тада би национализам и Хришћанство били учвршћени. А јеврејима треба да национализам и Хришћанство буду срушени, а не учвршћени. Зато им је потребан унутрашњи црв, који ће духовно ткиво народа да подгриза и руши. И зато је дошао марксизам са својим последицама, безбоштвом и анационалношћу, да увек под надзором јевреја, створи у сваком народу унутрашњи фронт, ослабљавања и рушења свих хришћанских. народа.

Зар ти није пало у очи читаоче-пријатељу, да су највећи корисници капитализма баш јевреји, и то свуда. А онда, да ли си видео и чуо гдегод, да се твоја и моја браћа марксисти, кадгод окренуше и викнуше против јеврејског империјализма и њихове стварне владе у свету? Они ће викати на империјализам своје рођене земље или других хришћанских народа, само никад, читаоче наш, нећеш чути да се окрећу против Јевреја.

Нама се десило једаред (а то смо већ на другом месту изнели), да смо, говорећи о шећерном питању у нашој земљи, с чињеницама у руци, утврдили да шест некрштених и раскрштених јевреја и јеврејских пријатеља, суверено решавају шећерно питање у Југославији. То је слушао и неко, ко је био "левичарски" настројен, и како смо сазнали после је о томе овако причао о своме утиску:

Говорио је у почетку да сам га хтео загрлити и пољубити. Али када поче нападати јевреје - све поквари".

Дакле све је било дивно и лепо, само јевреје нисмо смели напасти. Могли смо Србе или Хрвате или Словенце или Немце или Французе нападати до миле воље - све је то сасвим у реду. Само јевреје нисмо смели напасти, јер јеврејин је неприкосновен за сваког марксисту или комунисту.

Зар и по томе не видиш да су марксизам наперили јевреји једнострано, само према унутрашњем фронту сваке нације, али никако не према јеврејском, интернационалном капитализму, јер је он једна од главних полуга јеврејских у њиховој паклено замишљеној Драми савременог човечанства?

То се још боље видело кад је марксизам изишао из оквира унутрашње политике посебних нација и прешао на терен светске међународне политике.

Марксизам је то учинио 1917 г. освојењем Русије путем такозване октобарске револуције, чију је двадесетрећу годишњицу пре неки дан прославио симпатични товаришч Плотников у салонима хотела "Српски краљ" у Београду, уз одушевљено учешће и срдечно честитање изасланика нашега Двора и наше војске. Недостајала је још само Српска православна црква, да би кости Цара Добротвора и Мученика нашег, Николе II, и његове мученичке породице и свих православних Руса побијених у тој револуцији, мирно почивале. То освојење су извршили Лењин и његов штаб састављен скоро искључиво од самих јевреја, а уз обилату новчану помоћ јеврејских америчких банкара Јакоба и Мортимера Шифа, Гугенхајма, Варбурга и велике јеврејске банке Кун-Леб и Комп.

Освојивши, опустошивши и осиромашивши Русију, као што и приличи марксистима, "који више мрзе буржоазију него што воле пролетаријат", они су јој, после смрти Лењина, и ступања на његово место Стаљина, скинули име (не случајно већ да покажу природу, методе и циљеве њене и тако их одвоје од природе, духа, метода и циљева Русије), и дали тој државној организацији име СССР, што ми скраћено зовемо Совјетија, отворено исказујући да је циљ те организације стварање комунизма, прво на територији својој а потом, путем светске револуције, и у целом осталом свету.

Тиме је први пут, отворено, једна држава непријатељски став заузела истовремено против свих осталих држава. Али су зато јевреји сами и преко својих духовних потомака а нарочито масона, успели да све државе успавају тврдњама како је то "детењски стадиум бољшевизма", "бољшевички романтизам", - па затим како ће се бољшевизам временом "преобразити", "постати реалнији".

Зато су, преко масона, вешто заваравали лаковерни свет да не треба обраћати пажњу на те "марксистичке фантазије", већ се треба показати "мудар" и "политички реалан", па са Совјетијом ступати у дипломатске и трговачке односе. Сасвим природно, треба, по њиховом савету, Совјетију, која је отворено примила за свој циљ тајну жељу јевреја за светском револуцијом, треба је штедети у време њене слабости која је природно настала и која данас траје, треба је одржати, треба је чак помагати. (Убеђени смо да ће историја показати да је и наш грех, признање Совјетије, дошао, не из наших глава, већ под утицајем међународног јеврејства и масонерије).

Ово зато да би она, "цитадела светске револуције", кад дође светски рат и покажу се повољни услови, своју улогу, додељену јој од њених јеврејских твораца, финансијера и организатора, што успешније остварила.

Отуда смо видели како је у предигри Светскога рата Совјетија верно испунила своју логу, коју јој је Редитељ доделио, радећи мајсторски, служећи се обилато "јарећим кожицама", да заиста рат избије, а кад је избио, да се продуби и да што дуже траје.

Кад ово наше тумачење не би било исправно, пријатељу-читаоче, одговори сам себи, како смо ми могли знати унапред и тачно претстојеће поступке Совјетије? Како смо ми једини у свету јавно месецима тврдили: неће Совјетија закључити савез с Енглеском, а све остало, почевши од тебе читаоче-пријатељу, па до београдског дневника "Политика" (који увек "тачно" и савесно обавештава своје читаоце) и најучтивije твоје господе професора, академика, државника - све то било уверено да ће "сутра" или "крајем ове недеље", или "почетком идуће" "ствар бити готова?" Очигледно је, читаоче наш, да смо ми знали неку "тајну", коју остали нису знали. И заиста је тако, кад се показало да знамо шта ће бити. А та тајна у ствари и није тајна. Њу зна добро цело јеврејство. Ту "тајну" смо ми дакле сазнали, а она је у томе: да су бољшевици накот јеврејског духа и да верно имају да послуже јеврејству у Драми савременог човечанства.

Комунисти-большевици у Совјетији, као и они у другим појединим државама, на целој кугли земљиној само су ударне трупе јеврејства у Драми, и то само ради коначне победе јеврејске мисли. Большевизам као марксизам има задатак да разбије органско јединство свих нејеврејских народа и засеје га клицама расула које треба једног дана да доведу до светске револуције.

Совјетија, пак, као државна творевина большевизма, је тврђава и лабораторија светске револуције, која прикривено припрема ту револуцију до остварења потребних предуслова. А кад ови буду остварени онда Совјетија треба да црвеним трупама учини испад из тврђаве и помогне дефинитивно освојење целог света.

А и једну и другу улогу большевизму су дали јевреји, јер је то једини начин да се оствари њихов педесетвековни сан о владавини израиља над свима осталим народима.

Ко то не схвати тај чак може и симпатисати с большевизмом, или се са њим и дружити, а у најмању руку бити према њему равнодушан.

Ко то схвати тај зна где му је место.

Масони су, пак, организација "истакнутих" људи једне нације, хијерархијски уређена (а не демократски), помоћу које јеврејство, као ванредно добрим оруђем, руши сваку препреку свом духовном, политичком и економском надирању у животу дотичне нације. Масони су, онда, интернационално повезани међу собом, тако да је већ тиме јеврејство сигурно да ће његов утицај бити пресудан у масонерији.

Свако живо биће има своје органе којима је задатак да га бране од других бића. И нација мора имати такве органе. Како ће јеврејство, тако нејако, незнатно, расуто, разбијено успети да продре и усели се као "код своје куће", у живот сваке нације, ако претходно не успе да органе њене одбране успава, обмане или корумпира?

Најмоћније средство за обављање тога посла је масонерија.

Разуме се, да ће масони одмах дрекнути на ово, али замоли их ти, пријатељу-читаоче, да не дрече, да би смо ти на миру могли доказати своју тврдњу.

Упитај, те "наше" масоне, упитај их: зашто им смета "застарелост форми хришћанског култа", а истовремено, опасани кецељама од свињске коже, диче се кад науче колико треба ићи натраг, да би се учинио један корак напред, и како треба поздравни знак тачно учинити да те "брат" позна, а како чекићем куцнути, и цео тај, одиста скарadni ритуал с поносои испуњавају?

Питај, даље, упитај их о оном што смо већ у првом делу ми питали:

Зашто налазе да држава буде разграђена - "демократска" - док су њихове ложе затворене, те имају страже, унутрашње и спољашње, па лозинке и друге знаке распознавања? Зашто су увек и у свим приликама били против "реакције", ако је тиме једна нација покушала да спречи своје духовно или политичко расуло, а никад нису били против најцрњег терора, па макар се жртвама ни броја не знало, само ако терор води револуцији, тј. ако једна нација иде свом расулу и духовном и политичком?

Или, још боље, упитај их:

Кад је оно у Италији убијен социјалиста Матеоти, кад је у Шпанији стрељан Фереро, онда су против тога скочиле ложе целог света са резолуцијом и масовним митинзима у одбрани "слободе", "права", "човечности", "цивилизације". Нека ти кажу: кад је, где и која ложа масонска устала у одбрани тих истих принципа када су Лењин, Троцки и Стаљин десетине милиона Руса поклали, побили, изложили смрти од глади и затворили у конц. лагере или прогонили у Сибир? Тамо је страдао по један човек па толика дрека. Овамо десетине милиона, али ложе ни речи. Упитај их нека објасне, откуд долази то ћутање?

Из свега тога и много чега другог, морамо, ето, закључити да су масони накот, пород, јеврејског духа који у срцу сваке нације врши подлу улогу додељену му од јевреја.

А као што рекосмо, полуге јеврејске су капитализам и демократија.

Оне су потребне јеврејству. Без њих не би оно могло стићи где је стигло, ни одатле даље ка својој пуној победи. А ове су полуге настале из победе индивидуалистичког духа у хришћанском свету, ради разарања органских, националних заштитних система.

Капитализам омогућава јеврејству две ствари: с једне стране, да са мало труда и за кратко време приграби кључеве од ризница, творница и трговина целог света, дочепа се владања природним изворима економских добара у свету, а с друге стране, да уништава националну солидарност у сваком народу, тј. да учини да чланови нације престану видети један у другоме брата, већ да онај који је богат исцпљује свог брата сиромашка, а онај сиромашак да мрзи свога брата богаташа.

А демократија помаже јеврејство на тај начин што државу чини аноним-безименом, безличном, слепом, глувом, немоћном, незнањинском, да држава престане да буде народна, да постане ненародна, без домаћина, без одговорности, да у њој и дух народни, и судбина народна и имовина народна буду предате расулу.

Почуј нас, читаоче пријатељу! Не знамо да ли је још штогод времена остало за спас наш! Бојимо се да ти ово наше писмо не стигне тек као објашњење наше несреће, а не као потстрек да одмах несрећу уклониш. Ипак почуј нас.

Нисмо претерали ни мало! Све је то сама истина жалосне нам стварности.

- "Знам, може бити да сте и у праву, говориш нам ти, али ето ја се више бојим Немаца него јевреја и њиховог накота".

Разумемо те.

Али упозоравамо те, да бојати се Немаца и у исто време их нападати, не изгледа паметан начин, да се од њих очувамо.

Ми смо хтели, прво да нам земља буде изнутра јака! Мислимо да је то први и најбољи начин да се очувамо од Немаца. А доказали смо ти да су масони, као најутицајнији део јеврејског накота, у име и за рачун осталих, то спречили,

Ми смо хтели затим, да нам Балкан буде миран и слојан, јер нам опасност рата прети са Балкана исто толико колико и из Европе. Ми мислимо да је то други најбољи начин да се сачувамо од Немаца. А доказали смо ти да су масони, као најутицајнији део јеврејског накота, у име и за рачун осталих, то

Ми смо, онда, хтели да спречимо напад Италије на Грчку, унапред рекли кад ће и којим поводом избити и указали начин да се то спречи. А доказали смо ти да су масони, као најутицајнији део јеврејског накота, у име и за рачун осталих, то спречили.

Ми, најзад, кад и то није помогло, указујемо да има само још један начин којим можемо спасити своју земљу, обезбедити јој мир, слободу и целину. А тај пут је:

Ликвидација утицаја масона, јевреја и целог осталог духовног накота јеврејског. Јер ако то урадимо, избацићемо из свог народног живота утицај оних људи који су увек и искључиво спречавали и у унутрашњој и у спољној политици наше земље, сваки корак који је водио снази и чврстини унутра, а миру и слободи споља. Ми мислимо, да то не би била нека велика жртва, ако на тај начин можемо да избегнемо своју несрећу. Ми сматрамо да је то четврти и последњи могући начин да се сачувамо од Немачке, јер нико па ни она, не жели налетати на народе који су нашли свој пут, знајући да такви народи без великих жртава своју слободу не губе.

Али ето, баш тада, масони су се дочепали таквог утицаја да су за ЗБОР сви закони престали да важе.

Није то страшно због нас Збораша. Ми смо тај тешки пут унапред драговољно примили. Али страшно је за нашу државу. Тим начином се показује да су масони, у име осталог јеврејског накота потпуно шчепали државу у своје руке-

ЈЕВРЕЈИ, МАСОНИ И ОСТАЛИ ПОРОД ЈЕВРЕЈСКИ НЕ СМЕЈУ БИТИ ЛИКВИДИРАНИ, МАКАР И САМА ДРЖАВА БИЛА ЛИКВИДИРАНА.

- "Да не претерујете?" - питаш нас ти, читаоче наш.

- Не претерујемо. Ево доказа. Кад је летос владин лист "Време" отпочео кампању против јевреја и масона, и ако са скепсом, ми смо ипак у дну душе имали као неку наду, да ће се одиста са оним четвртим начином искрено покушати: да ће се најзад приступити ликвидацији масона и јевреја и тиме

оне могућити прављење било каквог неразборитог спољно политичког потеза којим би се ишло само затим да се Немачкој напакости, без обзира на корисност или можда катастрофалну штету по нас. Тако би се дало доказа Немачкој да Југославија мисли да води искрену политику према њој, руководећи се само својим интересима.

У ствари то је била најгрубља маска "јареће кожице"! Јер ето "Време" је престало писати против јевреја и масона, а ми Збораши који смо једини у овој земљи, дубоко и с правом борци против јеврејског и масонског утицаја, ми смо стављени изван закона.

- "Али ја чујем да сте ви спремали преврат. И да вас зато гоне?" - пита нас читалац.

- Да, то си чуо, пријатељу-читаоче, као што си чуо и друге неистине, којима се јевреји, масони и комунисти служе против ЗБОРА.

Преврат, због насилничког утицаја јеврејско-масонског у нашој земљи, није могућ. Не због неке снаге, већ због слабости. Прилике међународне су такве, да би изазивање ма каквог преврата била опасност. А то тек Збор нити је хтео нити смео.

И зато нека пакују колико хоће, а ако ствар дође пред суд, и овај буду сачињавале праве судије, а не извршни органи јеврејско-масонски, показаће се да је све то лаж.

Тада ћемо и ми, из свога склоништа, пред тај суд као оптужени, или као сведок, како буде воља суда, па ће се видети да је све што се данас са Збором ради само и једино дело масонерије.

Уосталом, дође ми у склониште писмо:- Јавља ми пријатељ, да је Драгишу Цветковића упитао неко о разлозима гоњења Збора, а он одговорио:

Да је он истина љут на Љотића што га је онако напао у 57 броју Билтена, али не гони га он. "Све се ради по наређењима и упутству Михајла Константиновића" ...

Михајла Константиновића, некада професора Права, данас министра без портфеља, али увек и прво масона.

Дан је суморан. Небо је сасвим ниско. Оловни му и сиви облаци дирају врхове високих дрвета, што окружују наше склониште.

Завршавамо ово под тим тешким, као без наде небом. Борба с лукавим родом и породом као да нас је лишила сваке наде.

Па ипак, ено између две голе гране, као да су се облаци растањили, олакшали се, као да се назире плаветнило небеског свода, као да нешто светлије продире на земљу одозго.

Нешто нас гони да се надамо.

Нешто нам вели да верујемо.

Нешто вели: "Господ царствује!" А зар се један лукави уплео у своје сопствене мреже? Зар је један једини успео Његову Мудрост да надмудри, Његову љубав да замори, Његову силу да победи?

Да! Господ царствује! И наша је реч то, вера то, љубав то, снага то.

Али: "Ваш је час и област таме!" - као што је рекао Господ духовним и телесним претцима данашњих нам гонилаца.

Да заиста, њихов је "час и област таме!"

Али кратко!

Некад три дана, некад три недеље, а ретко кад три месеца!

Зато:

"Горе срца"

И напред!

Посвећено сени друга д-р Здравка Ленца, адвоката из Загреба, мучки убијеног 10-VI-1940 год. у Загребу, због оданости Краљу и Отаџбини, чије убице ни Бановина Хрватска ни Краљевина Југославија не успеше ни до данас пронаћи и затворити. Али је зато, његовог сина Владимира Ленца, Врховног старешину Белих Орлова, Управа Града Београда успела да пронађе и затвори, злоставља и мучи у својим затворима већ више од месец дана,

опет због оданости Краљу и Отаџбини, па га још увек не пушта на слободу.

Додатак издавача

"...Не мрзимо никога, али нас нико не може спречити да свој народ безгранично волимо и да жртвама својим свом народу извојемо оно место под сунцем Божјим које он по вредности својој и по свем другом заслужује".

(Десет заповести српским добровољцима).

ДИЈАЛОГ СА ЈЕВРЕЈИНОМ

Познајем једног младог Јеврејина. Његов однос према мени је такав да је хтео знати да ли сам антисемит. Упитао ме је љубазно, али оворено. Одговор је био дуг. Таква је била и његова реплика.

Тај разговор ће разочарати и семитофиле и семитофобе. Али садржи многе истине, па га зато овде доносимо:

- Нисам антисемит. Налазим да је такво расположење неправично. Али сам према Јеврејима опрезан и налазим да је неповерење правилно и правично. Нисам антисемит. Налазим да су Јевреји једно расно-биолошко-социјално и религиозно чудо. Посматрајући то чудо, не могу а да не осетим много дивљења за тај народ. Од свих раса и народа Јевреји су успели да одрже највећу чистоту. И одкад су се расејали као плева међу народима, од тога времена то чудо још више пада у очи. За њих се мора рећи, да нису народ већ једна заиста велика породица, пошто се стално, чисто јеврејским браковима, крвне везе све више појачавају и учвршћују. Не може ипак зато у њих да се примети неко нарочито опадања. Напротив, за друге расе које би тако живеле и множиле се као они, сигурно је да би до сада морале показивати далеко већи степен опадања. Они и данас показују и жилавост и отпорност и борбеност. Нису уморна раса.

Ви живите расејани по свету. Заборавили сте свој језик, говорите данас свим језицима света. Само не својим језиком, али сте сачували, уколико је то могуће, старе обичаје и веру. Кад то говорим, онда, разуме се, мислим на упоређење са другим народима који би живели под оваквим околностима. Други народи би се утопили у остале народе, а ви сте успели да сачувате своја друштвена обележја недирнута. Ваш праотац Јаков се рвао с Богом целу ноћ и не би савладан. Оста само хром. Тај чувени догађај добија право своје значење кад се ваша историја посматра ретроспективно, уназад, од данас па кроз ваша предања, изазвана двадесетовековним лутањем, преко камена спотицања вашег, кроз чудну и славну историју која се догађа - рекло би се - час на небу, час на земљи. Ваша упорност не би никада побеђена: остадохте само мало хроми.

За Хришћане, пак, ваша историја и ваша вера су саставни део њихове вере. Ако се вашим свештеним књигама одбије истинитост, њихове књиге свештене губе веродостојност. Ваше књиге вас оптужују. Много година пре вашег прогонства записано је у вашим књигама да ће доћи посланик, да га нећете примити, да ћете одбацили угаони камен, да ћете зато бити одбачени, да ћете бити расејани као плева по свету, да ћете изгубити своју земљу и своје Краљеве. Па се све то и збило. И ви носите те књиге које вас оптужују, ви их љубоморно чувате, ви их сматрате највећом светињом. Кад би те књиге вас хвалиле, а не тако кудиле и осуђивале, па их ви носили са собом, чували и светињом сматрали, - не

би то било никакво чудо, јер би те књиге годиле вашој сујети, али овако, ваше свете књиге и ви сами, живи сте сведоци баш саме Хришћанству.

Међутим, с друге стране, не могу да будем неопрезан и сматрам да треба да постоји неповерљивост према Јеврејима све док се противно не докаже.

Али судите ви сами да ли је тако или не.

Јевреји су сами врло религиозан народ. Они су и данас у уверењу да су изабрани народ, и да је тај избор трансцендентног карактера. Као такви држе се своје вере грчевито. Испуњују је, по правилу, дословно. Али највећи поборници материјалистичког и атеистичког правца у свету - чланови су вашег народа.

Јевреји су необично затворен народ. Тешко је ући у вашу народну и расну интимност. Горди сте на своје народно. Али највећи поборници интернационализма - јесу опет чланови вашег народа.

Јевреји су народ необично чистог породичног живота. Али највећи напади, и идеолошки и стварни, на породицу долазе баш из јеврејске средине.

Јевреји су народ необично одан новцу и материјалном богатству, дакле стицању својине. Али највећи напади, и идеолошки и стварни, не само на капитализам, већ и на саму својину, дошли су баш из јеврејских редова.

Јевреји имају према својим сународницима чврст морал, а у много прилика показује се, и изгледа вероватно да према другим људима имају не само други морал, већ имају баш у свом моралу и оправдање за такво држање.

Када, дакле, све те супротности уочимо, када видимо како се Јевреји понашају на један начин окренут своје дому, своје народу и својој вери, а на други - сасвим супротан - окренути туђем дому и туђој вери, морам закључити да се Јевреји инстинктивно понашају као растварајуће киселине према свим основним вредностима онога друштва у коме живе.

Уосталом, током векова, свуда гдегод су били, наилазили су на исто осећање неповерења па и мржње, што с обзиром на разноликост народа и истоветност расположења - показује да објективни повод зато мора бити ипак у самих Јевреја.

Отуда и веровање да постоји читава међународна организација и завера јеврејска према садашњем друштву у коме се налазе ...

Док сам ја говорио, мој саговорник ме је слушао нетремице, није ме напуштао погледом. Није показивао ни љутњу. С времена на време би му се лицем прелио осмејак. А кад ја доврших он поче:

- Углавном, ваша су разлагања тачна. И незнајући, ви сте циониста. Ви познајете стварно јеврејску историју, па вам је морало пасти у очи да су до изгнанства Јевреји били земљорадници и занатлије, данас већ знате чиме се баве.

Поред свега што су Јевреји у свом изгнанству сачували, нешто су ипак изгубили: душу су променили. А како и не би, толико је дубока спољашња промена, изазвана њиховим прогонством, да је морала оставити дубоке промене и на самој души.

Једном једином народу религија забрањује култ мртвих: сви остали народи томе култу обраћају нарочиту пажњу. Нама се забрањује кићење и украшавање гробова, излазак на гробља, осим једном у години, - па нас се и те обавезе ослобођава у случају да смо спречени. Молитве за мртве можемо држати на сваком месту. А ви знате да није тако било док је Јеврејин био у својој земљи. Као други народ он је имао развијен култ мртвих, гробнице, молитве, обилажење гробља. Али шта да радимо у прогонству са тим култом. И култ прогонством је зато морао бити промењен, јер ко има гробље, тај је везан за једно парче земље. Цео свет то може да буде и има права - осим Јеврејина. Јеврејин мора да буде опрезан. Он мора бити готов да брзо промени своје станиште. Зато мора бити слободан и од веза са гробљем.

Приметили сте да Јеврејин воли богаћење. Али и данас се примећује да има слабо интересовање за непокретностима. То се објашњава тиме што са непокретностима има мало изгледа за спекулације. Стварни је разлог сасвим другачији. Исто као и за гробље. Шта ће да ради Јеврејин, коме је бављење у једном месту врло несигурно? Шта ће да ради са непокретношћу? Зато он и бежи чак и данас од тога, граби се за покретну имовину, трчи за новцем, за хартијама од вредности, за разном монетом. Не

улазимо у оцену да ли су Јевреји увек заслужили непријатељско расположење на које су увек наилазили. Свакако да су за то и они имали кривице, али, ако би и то било тачно, не може се не претпоставити да ће један народ - осуђен на скоро двадесетовековну тако мучну историју - моћи да на све то не одговори извесном реакцијом. Све је то прво утицало - током времена, на Јевреје, који су, као што рекох, душу своју променили. Тај прелом који је у њих изгнанство створило не огледа се само у промени занимања, у промени култа, већ и у самој промени душе. Нахватало се ту много страха, много невоља и много горчине. Осећајући своју огромну слабост, сталну туђост средине у којој се пребива, Јевреји су заиста постали за средину, како ви кажете, опасна растварајућа киселина. Инстинктивно су осетили да је њихов услов њихове самоодбране баш у слабости средине у којој живе. Отуда и све оно што сте ви изнели у својој речи.

Али Јевреји, овакви какви су - нису само опасност за средину у којој живе. Овакви какви су, они су опасност и по себе. С ватром се не може играти некажњено; остајући и даље под спољашњим садашњим условима, и самим тим развијајући оно расположење које смо описали, они стварају тип људски, који се све више удаљује од старог и правог јеврејског идеала.

Зато ционизам и иде да измени садашње спољашње услове јеврејског живота, да Јевреје привеже за ону стопу земље која је носила највећи и најлепши део наше историје, да од Јевреја начини народ земљорадника. Углавном да им тако поврати оне конструктивне особине које су у изгнанству изгубили.

Ционизам се дакле појављује не само као део јеврејског препорођаја, већ и као ослобођење осталог човечанства од једног страног тела које - по сили међусобне акције и реакције - развија у средини у којој живи неслућену разорну снагу.

Отуда греше не само они народи и државе који на ционизам гледају попреко, него и они који то сматрају чисто јеврејском ствари, за коју немају интереса. Из овога што смо разговарали види се колико је тај интерес оправдан. То је право и једино човечно и потпуно решење јеврејског питања у свету ...

Кад је саговорник завршио своју реплику, заврших:

- Ваше објашњење даје познате дубоке узроке оних чињеница које сам изнео. Ми смо изложили у овом кратком разговору и величину и беду једног великог народа.

Ви сте изнели право решења тога питања. Мука је при томе, што се за тај прави пут мора битка бити у нејевреја и у Јевреја. Бојим се да ће се и овде најтеже наћи баш прави пут. Не знам да ли је писано да ће се тај пут наћи.

("ОТАЦБИНА", Бр. 84, 13. X 1935.)

МОЈ ОДГОВОР МАЛХУТ ИЗРАЕЛУ

Преко новосадског ционистичког листа "Малхут Израел", Др. Ј. Дохањ упутио је на моју адресу 10 јула т.г. отворено писмо, тражећи од мене, да ли се слажем са нападима нашег листа "Ервахе" из Петровграда на Јевреје. Закаснио сам са одговором: био сам на путу, а и други врло хитни послови су ме при томе спречавали. Али ствари о којима ћемо говорити нису пролазне - ради се о јеврејском питању. Одговор ће, дакле, увек стићи на време. Ево тога одговора.

Одмах у почетку Др. Дохањ вели да остали народи не одговарају за погрешке својих чланова. Остали народи могу имати "казнионице, концентрационе логоре, поправилишта" - и нико паметан не узима поједине залутале претставнике тих народа као мерило за тај народ. Док "код нас, Јевреја, у лошим часовима других народа" вели др. Дохањ, сваког појединачног залуталог јеврејина именују "заступником" целог јеврејства. "Код других, сретних народа, који седе на својој груди тече живот мирно и достојанствено као река у свом кориту. Из далека се види само широка и велика река" ... Док се код нас Јевреја "не види река која у свом кориту мајестетично тече, виде се само небројени сићушни таласи".

Морамо ствари поставити на своје место, па због тога морам овој зачетој мисли др. Дохања учинити потребну исправку. Сасвим је погрешно тврђење, да би суштина јеврејског питања била у томе, што се за грешке усамљених и изузетих појединаца окривљује цело јеврејство. Напротив, судећи по појединцима, јеврејство би могло и боље проћи од осталих народа.

Познајем знатан број Јевреја. Био сам с њима у разним пословним односима. По савести не могу да кажем да сам међу њима нашао већи број рђавих људи, него међу осталим народима и верама. Сретао сам са задовољством и тако исправне и добре људе међу Јеврејима које и други народи у својим редовима имају и хоће број да им увеличају. Не могу, дакле, да примим да су због грешака усамљених појединаца изазване многе оштрине јеврејског питања.

Не бих могао да примим ни као тачно тврђење да се "код других народа види живот како тече мирно и достојанствено као река у свом кориту", док се код Јевреја "не види река која у свом кориту мајестетички тече, виде се само небројени сићушни таласи".

И ако су просторно расејани по свету, нису Јевреји историјски и духовно раздрузгани.

Ниједан народ нема сигурно тако величанствену историју, драму која траје непрекидно 40 векова, - ниједан народ није свестан своје прошлости тако као Јевреји.

Ниједан народ није тако тесно повезан једном мишљу, иако нема своје државе, иако је заборавио свој језик, иако је изменио чак и основе своје душе, као Јевреји. Кад историски и духовно чине такво јединство, значи да јеврејски народ чини једну органску целину.

Чини ми се, кад се већ говори о рекама других народа које величанствено теку, да се онда, с обзиром на улогу јеврејства у животу свих цивилизованих народа, може с више права рећи:

Све те величанствене реке уливају се у јеврејско море.

А ту је у ствари и суштина јеврејског питања.

Знам, међутим, да ће утисак ових речи међу Јеврејима бити ужасан. Молим их да буду стрпљиви. Надам се, да ћу онима који буду хтели да приме истину, умети да докажем тачност свога тврђења. Господин Дохањ вели у своме писму да је био на моме предавању у Новом Саду, и исто тако је читао мој чланак "Дијалог са Јеврејином" у коме сам, пре скоро годину дана, изнео своје мишљење о јеврејском питању. "Од тога - вели г. Дохањ - ваше прекјучерашње предавање било је боље, дубље, искреније".

Узећу за основу овог одговора резиме тог новосадског предавања, када је већ имало срећу да се г. Дохању допадне.

Казао сам тада у Новом Саду, да је у 18. веку извршена једна двострука револуција: економска и политичка. Нисам рекао и морална, а стварно је та револуција и морална.

Рекао сам, да је индивидуалистичка мисао у економији уродила капитализмом, у политици демократијом, да додам сада, да је у области духовној уродила узимањем јединке за мерило и борбе за опстанак, као средство напретка.

Ова трострука револуција, уништила је и оборила дотадашње, организмима сваког народа прилагођене системе - економске, политичке и духовно-моралне. Сваки народни организам излучио је из себе системе економске, политичке и духовно-моралне, који су у његовој психи, његовој средини и његовом начину живота, најбоље одговарали.

Ова трострука револуција је заштитне системе сваког народа у економији, политици и моралу уништила. На место тога дошли су нови системи, који нису органски излазили из живота дотичног народа, већ под утицајем једне филозофске мисли.

Народима се чинило да само ова револуција може добра донети. Изгледало им је, да им дотадашњи системи сметају срећи. Чинило им се, да их гуши нешто, да немају довољно ваздуха, да нису довољно слободни ни уважени.

Али, када је револуција извршена, а нарочито данас, када су права револуционарна пијанства већ давно прошла, онда се видело да су народи "прошли кроз истину".

У много чему што је претходило револуцији, народи су у своме осећању имали објективно право. Било је много повластица, из којих је дух живота већ давно изчезао, многа ограничења која су била већ изгубила свој смисао.

Али истина нема чврсту фасаду која би задржала човека да кроз њу не прође. Често се деси да дође до истине и прође кроз њу, па је човек оставио иза себе. Тако је и онда било. Нису у револуцији

исправљане неправде, заблуде и бесмислице. У револуцији су страдале органске заштитне основе цивилизованог човечанства.

У економији, место органске привреде, наступио је капитализам; владавина новца над човеком: човек служећа а новац господарећа вредност.

У политици, место органске државе, наступила је демократија; владавина партија: држава служећа а партија господарећа вредност.

У моралу и духу, индивидуализам са материјализмом и атеизмом, са борбом за опстанак као законом друштвеним: владавина случаја и бесмислице.

У предавању новосадском, наводећи ово, утврдио сам: да је та револуција довела до садашњег претешког стања у свету.

Има људи, и то не од мале вредности, који и у целој овој револуцији виде дело јеврејства, и то дело изведено доследно, по плану.

Такво тврђење, признајемо, нама за собом потпуност непобитних историских доказа.

Али данас сви народи осећају од те троструке револуције огромне невоље; и сваки народ отпочиње да мисли о томе како би изградио себе, како би поново изаткао заштиту економији, у политици, у философији или моралу.

Кога народи налазе на том путу, при тим покушајима? Ко на разне начине смета њиховој замисли?

Налазе онај исти дух, што је сам дубоко побожан, био највећи поборник атеизма. што је сам дубоко породичан, дао највеће критичаре брака и највећег хвалитеља распојасаности.

Што је сам дубоко конзервативан, био извор и оруђе највећих револуција. Налазе увек дух јеврејства.

Јеврејству је добро дошао и систем капитализма и систем демократије, и систем индивидуалистичке филозофије. А ови су системи разбили органско јединство сваког народа. Сви су народи разбијени. Живе "на својој груди" у својим државама, нису расејани по свету, али су тако разбијени, да су чланови јеврејског народа, разбацани као плева по свету, много ближи један другоме, него они што их са димом из димњака мешају.

А Јевреји имају изграђене своје заштитне системе. Док, с једне стране, руше духом својим, организацијама којима су опасали свет, новцем и новчаном организацијом, заштитне системе других народа, они сами имају религиозно-национално-социјални систем тако савршен, да су само тако успели да одрже своју индивидуалност кроз толике векове тако суровог живота. Где су Мисирци? Где су Вавилонци? Где су Персијанци? Где Грци? Где Римљани? Сви су прошли. Прошли су победиоци - остали су побеђени Јевреји.

Не можемо рећи да су само гоњења могла утицати на изграђивање овог јеврејског заштитног система.

Приписивати ово само гоњењима и потреби самозаштите, не би било тачно. Недостајало би стрпљење за самозаштиту кроз дугих четрдесет векова. Дојадило би чувати себе толико времена. Најјаче цивилизације свега нису се одржале ни за половину од четрдесет векова, губиле су своју политичку снагу и племенски облик. "Није ту самозаштита главни облик, већ једна идеја која вуче, покреће и носи; нешто силно, светско и дубоко, о чему човечанство још нема снаге да каже последњу реч" вели Достојевски. Да је религиозни карактер у тој идеји пресудан, нама сумње. Промисао над тим народом, под именом првобитнога Јехове, наставља да са својим идеалом, својим заветом води свој народ непоколебљивом циљу - то је јасно.

Али ми ништа немамо против тога самозаштитног система јеврејства. "Све што захтева човечност и хришћански закон, мора се учинити за Јевреје" вели Достојевски.

Али ми хоћемо и себе да заштитимо. Народи то морају. Који народ то не успе, да изгради своје самосталне системе - пропао је.

И баш је у томе суштина јеврејског питања: што се дух јеврејства томе ставља као препрека. Неминовно је при томе, да између духа сваког народа, који тежи својој самосталности и духа јеврејства, који томе смета, мора доћи до сукоба. Тај сукоб, разуме се, може имати изглед мирног расправљања, а може ићи до неправде, насиља и грубости - који су за жаљење и осуду.

Разумни људи с наше стране треба ово да избегавају, али и Јевреји треба да разумеју дубоке разлоге овог питања, па ништа са своје стране, ако им је могуће да не чине, да не би оштрину свога правног положаја осетили.

И ако су наши органи, на које се др. Дохањ жали - наши, они не подлежу нашој цензури. Рекао сам већ, да супротност између духа јеврејског и духа народног, који покушава да изгради свој самозаштитни систем, може узети разне облике: од мирног расправљања до грубости насиља.

Ово што сам изложио у овом чланку, гледиште је нашег покрета. Од тога гледишта не можемо одступити, јер претпоставља наше истинско, искрено убеђење - и наши органи имају дужност да нашу мисао проносе, избегавајућу оно што пристојност и човечност налажу да се избегне.

Г. др. Дохањ је у свом отвореном писму узгред дотакнуо и многа друга, врло интересантна питања. Довео ме је у искушење да и на њих одговорим, али то би нас одвело далеко од обима који сам могао дати овом одговору.

Да завршим.

Нема мржње према Јеврејима у нас. Нити је сејемо, нити желимо да се развије.

Желимо само да изградимо свој самозаштитни систем у политици, у економији, у моралу.

Али знамо, на жалост, да при томе наилазимо и морамо наићи на препреке јеврејског духа. Њему данас користе ненародни системи капитализма, демократије, индивидуализма и безбоштва. Он их брани, отуда сукоб.

Г. др. Дохањ вели: други сретнији народи, који седе на својој груди, имају живот који тече мирно и достојанствено као река у својем кориту. Јевреји то немају.

Ми немамо ништа против да и Јевреји имају свој живот који ће да тече мирно и достојанствено као река у своје кориту. Не само да немамо ништа против, већ бисмо сматрали особитом срећом за остали свет, кад би јеврејска река била и највећа и највеличанственија и најмирнија река на свету. Било би то добро за Јевреје - али би још боље било за остали свет, јер би престале величанствене и мирне реке осталих народа да се уливају у јеврејско море.

("ОТАЏБИНА", Бр. 126, 13. VIII 1936.)

Ако на крају крајева сваки рат за последњих 150 година, а довољно их је било; ако сваки рат доноси успон Јевреја, ако свака револуција доноси рашћење њиховог утицаја, онда морам доћи до закључка - сасвим логичног и сасвим природног - да је сваки рат и свака револуција на штету европских хришћанских народа, а на корист јеврејског народа.

И ако се сад појави једна књига, која цео план јеврејског рада изнесе и та књига дође, рецимо 1902. године, и као дело јеврејског плана износи догађаје који ће се догодити доцније, онда упркос тога што ће Јевреји да вичу да је то "фалсификат", ја морам да закључим да тај "фалсификат" предсказује будућност на чудноват начин, да је та књига управо открила њихове планове. А што они тој књизи поричу важност, то је зато што та књига открива њихове карте које су они хтели да за сав остали свет остану скривене.

Према томе када све то заједно посматрамо, онда не можемо казати да је то све претпоставка. А што ви не видите органи-зацију и вођство јеврејско, опростите, али сте јако наивни, ако тражите да вам и то Јевреји покажу. Они нас не сматрају толико глупим да нам покажу вођство и организацију и да се тек онда Хришћани пробуде и виде откуда им прети опасност.

Зар ви хоћете да кажете да сваки Јеврејин зна ову драму?

Не! План ове драме нити може, нити мора бити потпуно по-знат сваком Јеврејину - као што сваки Енглеz не зна политику Велике Британије, али се труди да је сазна и да јој користи колико и како може.

Неко ће на ово приметити: Па ви сте направили Јевреје свемоћним. А јесу ли они створили Хитлера и Стаљина, Чемберлена, Лојда Џорџа, Клемансоа и Вилсона? Али, зар сам ја игде то рекао. Не, они их нису створили. Али они у драми чија извођења режирају, дају свакоме погодну улогу, и то тако умешно да је и један Хитлер, за кога смо веровали да је сасвим добро продро у планове јеврејске, одиграва врло добро, ако и несвесно, онако како Израиљу треба.

И од тога се бојим. Не бојим се да ћете рећи: није нам се говор допао, или није истина оно што се говори, већ се бојим да ћете рећи: "допало ми се, истина је што говори али - шта ја могу?" Или, "нека се други бори!" Или: "нисам ја позван!" Или: "боље да седим мирно!" Од тога се бојим. Нисам ја, браћо и сестре, дошао к вама, ради похвала или славе. Ништа то ни мени, ни вама не треба. Оно чега

ради сам дошао то је: да вам планове лукавог Израиља откријем, те да се решите да у борбу противу њих пођете.

Не позивам вас да лупате јеврејске излоге, радње или главе. Напротив. То су јефтина средства помоћу којих Израил учвршћује своју владавину, будећи у свету милосрђе према свом бедном положају. (Био сам уверен да ће прогонство Јевреја у Немачкој бити завршено прескупо за саму Немачку). Позивам вас напротив, да сваки излог, радњу или главу јеврејску поштујете онако као и излог, радњу или главу ма ког другог грађанина наше земље. То поштујте. Али разбијајте, ломите, кршите планове јеврејске. Народ који ломи излоге, радње и главе јеврејске, а поштује и поступа по плановима јеврејским, тај народ је мио Израиљу. Израил га има у својим рукама. Држи га на невидљивом, али врло моћном ланцу. Одиграће тај народ улогу спремљену у Драми Човечанства, онако како Израил хоће.

("Драма савременог човечанства")

"...Зато што тако гледамо, ми не само да не верујемо да ће Мусолини и Хитлер победити, већ их сматрамо несвесним агентима бољшевизма.

Рачун Хитлера и Мусолинија је следећи: ми ћемо прво победити Енглеску и Француску, а затим ћемо уништити бољшевизам. И поред све генијалности тај рачун је без стварне подлоге, то је рђав и нетачан рачун.

Али тај нетачан рачун довешће до светског рата, а кроз њега сигурно до светске револуције, до црног варварства, до несреће за целу Европу - изузевши за оне народе који буду успели да у рат не уђу.

Ето, то је наш одговор на аргументације које сте нам изнели. Ви се плашите да не победе Немци и Италијани. А ми се бојимо да не ће победити ни Немци, ни Италијани, ни Енглези, ни Французи, већ нехришћанска и нељудска идеологија, која ће цео свет, који у рат уђе, бацити у хаос анархије, а затим, у своје ропство..."

"Један аргумент" - "Билтен" бр. 28
25. VIII 1939. год.

60 година после (1940 - 2000)

THE LIST OF JEWS INVOLVED IN YUGOSLAVIA CRYISIS OR JEWISH WAR AGAINST SERBS 1989. - 1999.

Списак Јевреја укључених у југословенску кризу или Јеврејски рат против Срба 1989. -1999.

No	NAME	COUNTRY	OCCUPATION
1.	George Sörös	USA	"Ouantum" Fund for «Open society» in eastern Europe
2.	Lawrence Eagleburger	USA	Former US Ambassador to Yugoslavia
3.	Henry Kissinger	USA	Fonner Secretary of State, member of TC.

4.	Warren Zimmerman	USA	Former US Ambassador to Yugoslavia
5.	Madeliene Albright	USA	Secretary of State, former US Ambassador to the UN
6.	Richard Holbrooke	USA	Special US Envoy for former Yugoslavia
7.	Alfred (Al) Gore	USA	Vice-president of the United States
8.	William Cohen	USA	Secretary of Defense, direct Usa responsible for war crimes
9.	Samuel Berger	USA	National Security Advisor, member of ABC war troika
10.	James Rubin	USA	Spokesman for State Department (his wife is famous CNN s war monget-Christian Amanpore)
11.	Zbignew Brzezinski	USA	Former National Security Advisor, «Master-mind» from behind
12.	Anthony Lake	USA	Former Chief Advisor for National Security
13.	Warren Christopher	USA	Former Secretary of State, responsible for bombing Bosnian Serbs
14.	Peter Galbright	USA	Former United States Ambassador to Croatia
15.	Robert Gelbart	USA	Special Us Envoy for former Yugoslavia
16.	Jacques Klein	USA	Administrator for Srem-Baranja District
17.	John Cornblum	USA	Special Emissary for former Yugoslavia
18.	Reginald Bartholomew	USA	Special Un Envoy for former Yugoslavia
19.	John Deutsh	USA	Former Director of the CIA
20.	Richard Kauzlarich	USA	US Ambassador to Bosnia and Herzegovina
21.	Stuart Eisenstat	USA	Former Assist. Secretaty of State for Security
22.	Stephen Oxman	USA	Former Assist. Secretary of State for Europe
23.	Richard Schifter	USA	US Ambassador to Israel, Special Envoy for Yugoslavia
24.	Ira Magaziner	USA	Former Chief Advisor for Security
25.	Marak Goulding	USA	Undersecretary of United Nations
26.	Jeffry Sax	USA	Maker of Economic program for "countries in transition" in eastern Europe («It must be pain-full». Read: Slavery!)
27.	Maurice Goldsteen	USA	Institute for International Economy
28.	Elie Wiesel	USA	Nobel Prize for Peace winner, demanded bombing of Serbia
29.	Robert Frowick	USA	Chief of OSCE Mission in Bosnia, famous for three and a half months long counting of votes after the elections (Can You imagine the results?)
30.	Tim Gouldiman	USA	OSCE Mission to Croatia
31.	David Bornstein	USA	Spokesman for SFOR troops in Bosnia
32.	Tom Lantos	USA	Congressman
33.	Peter Tarnoff	USA	Asst. Secretary of State for Political Affairs
34.	Katty Marthon	USA	President of International Organization for freedom of the media (Holbrook's wife)

35.	Roy Gutman	USA	Correspondent, Newsday, Pulitzer Prize winner (for monster lies about Serbia)
36.	David Kaplan	USA	Correspondent for ABC from Bosnia
37.	Larry King	USA	Famous CNN's star (Larry King Live)
38.	Wolff Blitzer	USA	CNN's reporter
39.	Peter Ustinov	USA	Actor, (OUN ambassdor good well) said: "Serbs are retarded People".
40.	Steven Spielberg	USA	Famous film director, put himself openly on the muslim side in Bosnia.
41.	Wesley Clark	USA	General, Supreme Commander of NATO, directly responsible for numerous war crimes against civilians in Serbia
42.	Malcolm Rifkind	GB	Fonner Minister of Dcfense in Major's government
43.	Gerald Kaufman	GB	Member of Labour Party
44.	Nigel Lawson	GB	Former Minister of Finance
45.	David Hunt	GB	President of British Parliamentary Council for fighting against antisemitism
46.	Sir Leon Britten	GB	Head of GATT Commission
47.	Sir Alfred Sherman	GB	Former Adviser to Margaret Thatcher
48.	Peter Mendelsohn	GB	Tony Blair's Advisor, Minister of trade and industry
49.	David Hanney	GB	British Ambassador to UN
50.	Nora Beloff	GB	Correspondent for Observer
51.	Maurice Saatchi	GB	Owner of Marketing company Saatchi & Saatchi, organized students antigovernment demonstrations in Belgrade in 97.
52.	Carlos Westendorp	SPAIN	High Representative of International Community for Bosnia and Herzegovina
53.	Jorge Sampaio	PORTUGAL	President of Portugal
54.	Richard Goldstone	SOUTH AFRICA	Former Supreme Judge of Hague Tribunal
55.	Bronislaw Geremek	POLAND	OSCE Administrator, in charge of "normalization" of Kosovo
56.	Gianni de Michellis	ITALY	Former Italian Minister for Foreign Affairs
57.	Rupert Murdoch	AUSTRALIA	Media mogul (FOX, SKY, The Times, Sun, etc)
58.	James Wolfenson	AUSTRALIA	President of the World Bank
59.	Eugen Lanski	CZECK REPUBLIKA	Vice-president of Czech Republic
60.	Henry Weinnans	Netherland	Former Dutch Minister of Foreign Affairs
61.	Petru Roman	ROMANIA	Former Prime Minister, leader of Democratic Party
62.	György Konrad	HUNGARY	President of World PEN-Club
63.	Edgar Bromfman	CANADA	President of World Jewish Congress

64.	Simon Wiesental	AUSTRIA	"Nazi-hunter"
65.	Teddy Kolek	ISRAEL	Mayor of Jerusalem, signed the petition for bombing of Serbia
66.	Simone Wail	FRANCE	Former President of European Parliament
67.	Robert Badinteur	FRANCE	Head of the "Badinteur Commission" which gave legality to the destruction of former Yugoslavia
68.	Bernard - Henry Levy	FRANCE	Philosop. ("Maoist"), always and everywhere against Serbs
69.	Andre Glucksman	FRANCE	Philosopher and author
70.	Jacques Derida	FRANCE	Philosopher
71.	Alain Finkelkraut	FRANCE	Philosopher (Group mentioned above, around Bernard - Henry Levy)
72.	Lorain Fabius	FRANCE	Former Prime Minister
73.	Tansu Ciler	TURKEY	Former Prime Minister
74.	Daniel Cohn - Bendit	FRANCE	Leader of Students protest in '68. Member of Europ. Parliament
75.	Gaby Gluman	SWEDEN	President of Swedish PEN-Club
76.	Jacques Atally	FRANCE	President of European Bank for Development and Reconstruction
77.	Rick Salutin	CANADA	Author, took a part in students' protest in Belgrade in 1997.
78.	Josef "Joshka" Fisher	GERMANY	Minister of Foreign Affairs
79.	Helmuth Kohl	GERMANY	Former German Chancellor
80.	Freimut Duwe	GERMANY	OSCE Envoy for Freedom of the press
81.	Luc Levy	FRANCE	Director of French Cultural Center in Belgrade
82.	Bernard Kushner	FRANCE	At the head of International organisation "Medical without frontiers" which helped exclusively muslim side in Bosnia war
83.	Jack Lang	FRANCE	Former French Minister of Culture
84.	Lazar Mojsov	MACEDONIA	Former high-rank politician in Yugoslavia (before separation)
85.	Michael Fridman	GERMANY	Advisor to Germany's former Chancellor Kohl
86.	Israel Kelman	AUSTRIA	The owner of 51% of pyramidal system "Dafiment Bank" which ruined the middle and lower classes savings
87.	Margaret Koch	SWITZERLAND	President of Swiss Confederation
88.	Boris Yeltsin	RUSSIA	President of Russia
89.	Yegor Gaidar	RUSSIA	Former Prime Minister
90.	Andrey Kozirev	RUSSIA	Former Minister of Foreign Affairs
91.	Sergey Kirienko	RUSSIA	Former Prime Minister (in 1998)
92.	Yevgeni Primakov	RUSSIA	Prime Minister of Russia
93.	Alfred Koch	RUSSIA	Former Vice-Prime Minister (up to 1997.)
94.	Anatholy Chubais	RUSSIA	Former Advisor to President Yeltsin

95.	Genadi Burbulis	RUSSIA	Former Minister of Finance (In Gaidar's Administ.)
96.	Vladimir Zyrinovsky	RUSSIA	Leader of Liberal-Democratic Party of Russia
97.	Grigory Yavlinsky	RUSSIA	Leader of Yabolko (Party of the Center)
98.	Michael Zadornov	RUSSIA	Minister of Finance in Primakov's Administration
99.	Sergei Stepashin	RUSSIA	Minister of Internal Affairs
100.	Sergei Lavrov	RUSSIA	Russian Ambassador to the United Nations
101.	Boris Berezovsky	RUSSIA	Bullionaire, fonner Security Advisor to President Yeltsin (He also has the citizenship of Israel!)
102.	Boris Niemtsov	RUSSIA	Deputy to Prime Minister Kirienko
103.	Alexandar Rutskey	RUSSIA	Leader of the Rebellion in Russian Parliament (arrested end released)
104.	Peter Aven	RUSSIA	Minister of Foreign Trade in Gaidar's Administration
105.	Michael Fridman	RUSSIA	Banker, together with Aven he owns Alfa-Bank
106.	Vladimir Gusinsky	RUSSIA	Banker, the owner of Mos-Bank, also the President of Russian Jewish Congress
107.	Michael Hodorovsky	RUSSIA	Menatep-Bank
108.	Alexandar Smolensky	RUSSIA	Prestonichnaya-Bank
109.	Vitaly Malkin	RUSSIA	Russian Credit
110.	Vladimir Yasin	RUSSIA	Minister of Economy in Chernomyrdin's Adm.
111.	Anatoly Sobchak	RUSSIA	Mayor of Sankt-Petersburg
112.	Yully Vorontsov	RUSSIA	Former Russian Ambassador to the UN.
113.	Yefim Zviagilsky	UKRAINE	Former Ukraine Prime Minister (with Israeli citizenship)
114.	Sonya Licht	YUG	President of Sörös Fund for Yugoslavia, President of Helsinkian Parliament of citizens for Yugoslavia
115.	Czeslav Miloš	Poland	Nobel Prize for literature winner, asked for bombing of Serbia.
116.	David Kaleff	YUG	Advisor for Public Relations in Government of Milan Panić.
117.	Laslo Sekely	YUG	Correspondent of many newspapers financed by Sörös, always monitoring the level of antisemitism in Serbia
118.	Dragoslav Avramovich	YUG	Former Governor of the National Bank

W. von Zahler

AND MUCH, MUCH MORE! (И многа, много више)

THE LIST IS ENDLESS (Листа није закључена)

YOU CAN ADD THE NAMES ON THIS LIST BY YOURSELF!

(Ви можете додати имена на овом списку **сами!**)

(Примедба: Овај списак је некомплетан и скинут је са интернета)

**СПИСАК ЈЕВРЕЈА КОЈИ СУ УЧЕСТВОВАЛИ У КРИЗИ ОКО ЈУГОСЛАВИЈЕ
(наш додатак)**

	Име и презиме	Право име и презиме	Земља
1.	Хелмут Шмит		Немачка
2.	Славко Голдштајн		Хрватска
3.	Хари Штајнер		Југославија
4.	Винко Хафнер		Словенија
5.	Младен Шварц		Хрватска
6.	Владимир Шекс		Хрватска
7.	Доброслав Парага		Хрватска
8.	Бранко Хорват		Хрватска
9.	Соња Лихт		Југославија
10.	Слободанка Груден	Фридман	Југославија
11.	Гари Каспаров	Вајнштајн	Русија
12.	Руперт Мардок		Аустралија
13.	Генадиј Шикин		Русија
14.	Ибер Ведрин		Француска
15.	Жак Ширак		Француска
16.	Хилари Клинтон		УСА
17.	Иван Клајн		Југославија
18.	Егон Фекете		Југославија
19.	Ребека Србиновић		Југославија
20.	Силвија Лукс		Хрватска
21.	Владимир Штамбук		Југославија
22.	Сергеј Јастрежембски		Русија
23.	Барбара Волтерс		УСА

**БИБЛИОТЕКА
ДУХОВНА РАСКРШЋА**

књига 4

Димитрије В. Љотић

"САД ЈЕ ВАШ ЧАС И ОБЛАСТ ТАМЕ"

(Лука XII, 53)

КО И ЗАШТО ГОНИ ЗБОР

Београд 1940

Друго издање Београд 2000
Издавач и уредник Александар Жељко Јелић
Тираж 300 примерака
Припрема Миодраг Б. Платиша

штампа "Јуниор"
Београд 7508

С1Р - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329.18 (497.1)

ЉОТИЋ, Димитрије В.

"Сад је ваш час и област таме": ко о зашто гоно збор/ Димитрије В.

Љотић. - [2. изд. - Београд: А. Ж. Јелић. 2000 (Београд: Јуниор). - 100

стр. : табеле: 20 см. - (Библиотека Духовна раскршћа: књ. 4)

323.12 (-924) 327 (4) •1918/1940* 323.1 (497.1) •1918/1940"

а) Југословенски народни покрет 'Збор б) Јеврејско питање, ц) Европа
-Политичке прилике - 1918-1940) Југославија - Политичке прилике –
1918-1940

ИД - 83058188